

บทนำ

วันที่ผู้หญิงมีความสุขมากที่สุดก็คือวันที่รู้ว่ากำลังจะได้เป็นแม่คน โดยเฉพาะเมื่อรู้ตัวว่าตนกำลังจะมีลูกกับชายผู้เป็นที่รัก

หวังเลียงเฟิงก็เป็นเช่นผู้หญิงทั่วไป หลังจากถูกห้ามส่งโรงพยาบาล เพราะอาเจียนจนหน้ามืดเป็นลมกลางงานเลี้ยงต้อนรับการกลับมาของเพื่อนในกลุ่ม เธอก็ฟื้นขึ้นมาฟังข่าวดีว่าตนตั้งท้องกับผู้มีสามิได้สองเดือนแล้ว

โจวจื่อหมิงผู้เป็นสามิคือชายที่แสนประเสริฐสำหรับหญิงสาว เขาเป็นเพื่อนยามเปลี่ยวเหงา เป็นพี่ชายยามที่หวังเลียงเฟิงต้องการการปกป้อง เป็นที่ปรึกษา เป็นสามิที่พึ่งพาได้ตลอดมา... หวังเลียงเฟิงคิดเสมอว่าตนคือหญิงสาวที่โชคดี ได้มาเจอกับชายผู้เป็นรักแรก รักเดียว และจะเป็นรักสุดท้าย ผู้ชายที่เป็นได้ทุกอย่างที่เธอต้องการ

แต่บทบาทของเขาทั้งหมดที่กล่าวมานั้น หวังเลียงเฟิงเพิ่งจะตระหนักรู้ว่าโจวจื่อหมิงเป็น ‘ครู’ ได้ดียิ่งกว่าเพื่อน พี่ชาย ที่ปรึกษา หรือสามิ

ภาพที่เขาคุ้นเคยกับหญิงอื่นบนเตียงที่เขากับเธอใช้หลับนอนในสถานที่ที่หวังเลียงเฟิงเรียกว่า ‘บ้าน’ คล้ายกับเป็นก้อนน้ำแข็งขนาดใหญ่ที่หุบศირษะ

หญิงสาวคล้ายด้านชา รู้สึกมีนางจนต้องเผยอปาก แต่กลับไม่สามารถ

เปล่งเสียงออกไปได้ ไม่ทันคิดว่าตนจะต้องเสียใจเลยด้วยซ้ำ เพื่อนสนิทที่ตามมาเสียอีกที่ได้สติเป็นคนแรกแล้วตวาดขึ้นเสียงดัง

“โจวจื่อหมิง!”

เสียงเพื่อนสาวเธอแยกร่างชายหนุ่มกับหญิงสาวที่กำลังแนบชิดคลอเคลียออกจากกัน ทั้งสองสะดุ้งโหยง ฝ่ายชายมองมาทางประตูแล้วหน้าเผือดสี ขณะที่ฝ่ายหญิงหลุดยืมสามใจก่อนจะก้มหน้าลง เสมอไปทางอื่นอย่างไม่มีใส่ใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น

“เลียงเฟิง...”

เมื่อชื่อตัวเองถูกเรียกด้วยน้ำเสียงตระหนกของสามี เจ้าของชื่อจึงรู้สึกตัว มือที่ถือใบแจ้งผลการตรวจครรภ์อยู่กำแน่นขึ้นเรื่อยๆ เขาพาไปหยิบทางเกวียนที่กองอยู่บนพื้นข้างเตียงขึ้นมาสวมอย่างรีบร้อน ก่อนปราดเข้ามาหมายจะคว้าแขนเธอ

หวังเลียงเฟิงเบี่ยงกายหลบ มองมือเขา... มือนั้นเคยกุมมือเธออย่างอ่อนโยน สวมแหวนแต่งงานให้ และสุดท้าย... มือนั้นก็ใช้มันกดท้ายหญิงอื่น

“ฟังผมก่อน...” ผู้เป็นสามีเอ่ยด้วยดวงตาแดงก่ำล้ายจะร้องไห้ แต่เขามีอะไรให้ร้องกัน คนที่ถูกทรยศและสวมเขาให้เป็นหวังเลียงเฟิง ไม่ใช่โจวจื่อหมิง!

“ไปให้พ้น!” เพื่อนสาวคนเดิมตวาดขึ้น เร่งเดินเข้าไปคั่นกลางแล้วผลักออกชายหนุ่มอย่างแรง “อย่ามาแตะต้องเพื่อนฉัน!”

จากนั้นพวกเขาก็เถียงอะไรกันอีกมากมาย ทว่าหวังเลียงเฟิงกลับไม่ได้ยินเลยสักนิด หญิงสาวมองไปที่เตียงซึ่งมีผู้หญิงอื่นนั่งอยู่ เธอเคยเห็นผู้หญิงคนนั้น... โจวจื่อหมิงเพิ่งรับเข้ามาเป็นเลขา ผู้หญิงคนนั้นเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเดียวกับเธอและเขา ขณะเดียวกันกับเขา อีกฝ่ายกำลังจัดผมด้านหน้าพลาถมองหวังเลียงเฟิง ก่อนจะยิ้มออกมาอย่างสมเพช

โทษะของผู้ที่กำลังมีครรภ์พุ่งขึ้นสูง คนอย่างหวังเลียงเฟิงมีอะไรให้สมเพช! เธอเกิดมาเพียบพร้อมทุกอย่าง บิดาเป็นนักธุรกิจเจ้าของกิจการ

ใหญ่โต ถึงจะขาดแม่แท้ๆ แต่ก็มีแม่เลี้ยงชาวไทยที่คอยดูแลและทุ่มเทความรักให้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง แล้วยังมี...ยังมี...

อ้อ! ตรงนี้เองที่หวังเลี้ยงเฟิงน่าสมเพช เธอเป็นคนรวยที่โดนสวมเขา มาโดยตลอด!

“เลี้ยงเฟิง!” โจวจื่อหมิงที่กำลังทะเลาะกับเพื่อนภรรยา หันมาอีกที่ ภรรยาอันเป็นบ่อเงินบ่อทองของเขาก็วิ่งลงบันไดไปเสียแล้ว

ทั้งเขาและจู่ฮุยหนีงตกใจวิ่งตามลงมา กลัวว่าคนทั้งสองจะตกบันไดเป็นอะไรไป แต่หวังเลี้ยงเฟิงที่ลงบันไดไปได้แล้วเปิดประตูวิ่งออกไปทั้งทำเปล่า คล้ายกำลังหนีอะไรบางอย่างทั้งน้ำตา

ทันใดนั้นก็มียอดคนใหญ่พุ่งเข้ามาชนหญิงสาวจนร่างกระเด็นไปไกล เลือดไหลนองไปทั้งถนน!

หวังเลี้ยงเฟิงไม่รู้สีกตัวตอนที่ถูกรถชน รู้แค่ว่าตนเองลอยขึ้นเหนือพื้น จากนั้นเป็นอย่างไรต่อ ภาพตรงหน้าเป็นเช่นไรหญิงสาวก็มองไม่เห็นแล้ว เพราะสิ่งที่เห็นมีแต่สีแดงฉานของเลือด ก่อนสติจะดับวูบไป

หากครั้งนี้คือการนอนหลับ หวังเลี้ยงเฟิงคงฝันไปมากมาย เธอฝันถึงครั้งแรกที่ได้รู้จักโจวจื่อหมิงในโรงเรียนมัธยมต้น สารภาพรักกับเขาตอนมัธยมปลาย ทุ่มเทหลายอย่างให้เขาตอนที่อยู่ในมหาวิทยาลัย แบบไหนที่ผู้คนว่าโรแมนติก แบบไหนที่ผู้คนว่าทำให้ผู้ชายมีความสุข ดูเหมือนหวังเลี้ยงเฟิงนั้นทำทั้งหมดเลยกระมัง ต่อให้บางอย่างต้องใช้ต้นทุนและการทุ่มเทมหาศาล หวังเลี้ยงเฟิงก็ไม่มีปัญหา หญิงสาวอยากทำเพื่อชายหนุ่มที่รัก

และเพราะมีบิดาคอยตามใจทุกอย่าง ขอแค่ให้บุตรสาวมีความสุข บิดาเธอย่อมมอบให้ได้หมด... แม้กระทั่งการยอมรับโจวจื่อหมิงที่มาตัวเปล่าเป็นเขย ก่อตั้งบริษัทให้เขา ซื้อบ้าน และ...และอะไรอีกนะ... มอบอะไรต่อมิอะไรให้อีกหลายอย่าง นั่นคือความรักของผู้เป็นบิดาที่มอบให้เธอ ขณะที่มารดาเลี้ยงซึ่งเลี้ยงเธอมาตั้งแต่เล็กนั้นคอยคัดค้าน

“จะรักใคร รักเขาเพียงครึ่งเดียวก็พอ อย่ารักจนหมดใจ” แม่เลี้ยงสอนหวังเลียงเฟิงเช่นนั้นในตอนที่ยิงสาวสารภาพว่าตนมีคนรัก ดวงหน้างดงามแฝงความปรานีนั้นมองลูกเลี้ยงอย่างห่วงใยโดยแท้จริง “ลูกยังอยู่กับฉันมากไป ต้องมองความจริงให้มาก จำเอาไว้ว่าถ้าลูกรักเขาจนหมดใจ สักวันลูกอาจเสียใจ”

ในตอนนั้นหวังเลียงเฟิงผู้กำลังมีความรักรู้สึกโกรธและตื้อตึง ไม่พูดคุยกับแม่เลี้ยงไปหลายวัน

แม่เลี้ยงเป็นคนไทยเชื้อสายจีน บรรพบุรุษย้ายจากประเทศจีนไปอยู่ประเทศไทย จนได้พบกับพ่อของหวังเลียงเฟิง จากนั้นก็ย้ายไปอยู่เมืองจีน ดังนั้นการสอนและการดูแลหวังเลียงเฟิงมักทำในแบบไทยๆ แม่เลี้ยงของหวังเลียงเฟิงเป็นหญิงไทยเชื้อสายจีนที่ภาคภูมิใจในชาติตัวเองมาก พอคิดถึงการดูแลในอดีตของแม่เลี้ยง หวังเลียงเฟิงก็เจ็บปวดเหมือนหัวใจถูกช่วน

‘หนูขอโทษค่ะแม่’ หวังเลียงเฟิงน้ำตาไหล คนมีความรักมักตาบอด หญิงสาวก็โง่งมมากพอที่จะไม่ฟังคำเตือนของแม่เลี้ยงที่เลี้ยงดูตนเองมาตั้งแต่ยังเล็ก หลงเชื่อคำคนอื่นว่าผู้เป็นแม่เลี้ยงอาจไม่ได้หวังดีต่อตนจากใจจริงเพราะไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน ไม่ได้คลอดเธอออกมา

ตอนนั้นหวังเลียงเฟิงคือแพ่งจนได้แต่งงานกับโจวจื่อหมิง แม่เลี้ยงเกาะแขนบิดาเดินเข้ามาแสดงความยินดีด้วยสีหน้ายิ้มเหมือนไม้ม้วน สายตาเต็มไปด้วยความห่วงใยขณะยื่นของขวัญวันแต่งงานให้เธอ

“ของตกทอดจากต้นตระกูลของแม่” แม่เลี้ยงบอกเธอ ก่อนเกลี้ยปดพมข้างแก้มเจ้าสาว มองลูกสาวนอกสายเลือดด้วยแววตาหนักใจ “อย่างที่เคยเล่า ต้นตระกูลของแม่เป็นคนจีน ว่ากันว่าพอพวกท่านกำลังจะไปตั้งรกรากในไทยก็ไปขอของสิ่งนี้มาจากวัดแห่งหนึ่งโดยให้พิกของสิ่งนี้ไว้ ไม่ว่าจะเดินทางไปตั้งรกรากที่ไหน จะได้อยู่อย่างปลอดภัยและร่ำรวย ความศักดิ์สิทธิ์ของมันจะปกป้องคนถือ แม่ขอยกให้ลูก มันจะช่วยปกป้องคุ้มครองลูกเอาไว้... แทนแม่”

คันท่องล่ำรีดโบราณคือสิ่งที่อยู่ในกล่องของขวัญ

ตัวคันท่องสำริดขึ้นสนิมมีรูปทรงแปดเหลี่ยม เก่าจนไม่รู้จะเก่าอย่างไร
ทว่าลวดลายของกิเลนกับมังกรกลับดูเด่น ดวงตาของมันคล้ายมีชีวิต โจว-
จื่อหมิงเห็นแล้วถึงกับขนลุก จึงสั่งให้หวังเลียงเฟิงเอาไปเก็บไว้ในห้องใต้บันได

คันท่องสำริดโบราณอันนั้นคือของตกทอดจากต้นตระกูลของแม่เลี้ยง...
ของสำคัญถึงเพียงนั้น หญิงสาวกลับยอมเอาไปไว้ที่ห้องใต้บันไดให้มันถูก
เหยียบย่ำทุกวัน เพื่อผู้ขายสารเลวคนนั้น

เพียงคิดเท่านั้นหวังเลียงเฟิงก็ปวดใจยิ่งนัก เพราะเช่นนี้เธอถึงได้โดน
สวรรค์ลงโทษ ถูกหักหลัง และเสียลูกไป

อย่างที่แม่เลี้ยงเคยเล่า ตามคำสอนทางพุทธศาสนาที่ท่านนับถือ ว่ากันว่า
บาปกรรมนั้นมีจริง นี่คือบาปกรรม... เพราะหวังเลียงเฟิงเป็นลูกที่ไม่รักดี
ลูก...

หญิงสาวจับหน้าตัวเอง ตัวเธอถูกรถชน แล้วลูกเล่า... ลูก...

พอคิดถึงลูกหัวใจหญิงสาวก็หดเกร็ง ถึงพ่อเด็กจะชั่วร้ายปานใด แต่
ลูกก็คือสายเลือดเธอด้วย แม่เลี้ยงยังรักและดูแลหวังเลียงเฟิงราวกับลูกแท้ๆ
หญิงสาวกลับใช้อารมณ์เพียงชั่ววูบ ทำให้ลูกตัวเองต้อง...

ขณะที่หวังเลียงเฟิงกำลังเจ็บแค้นต่อความไม่ได้เรื่องของตัวเอง หญิง
สาวก็เห็นแสงสว่างจ้าส่องออกมาจากอะไรบางอย่างที่มีลักษณะแปดเหลี่ยม
แสงนั้นโอบกอดเธอที่หลงอยู่ในความมืด แล้วก็คล้ายมีเสียงกระซิบบอกเบาๆ
'เหม่ยหง'

จวนสกุลหวังกำลังตกอยู่ในความอัปมงคล

เริ่มตั้งแต่คุณหนูใหญ่ 'หวังเหม่ยหง' พลัดท่าเสียตัวให้ชายแปลกหน้า
ในงานเลี้ยงครบรอบวันเกิดอายุครบสิบห้าปี หลังเสร็จสิ้นพิธีปักปันของตน
จากนั้นมาคนในจวนสกุลหวังก็ถูกคนภายนอกมองด้วยสายตาหยาบเหยียดว่า
เป็นถึงตระกูลบัณฑิตมาหลายชั่วโคตรกลับเลี้ยงลูกสาวไม่ดี เหตุเพราะวันนั้น
นางติ่มสุวามงคลจนเมาเมาย เข้ามาก็มีคนพบว่านางนอนอยู่ในห้องนอนแขก

ด้วยเนื้อตัวที่เปลือยเปล่า บนเตียงเต็มไปด้วยรอยราศี และที่สำคัญคือไร้เงาหัวของชายที่ร่วมอภิรมย์ด้วย คาดว่าเขาคงจะหนีไปก่อนรุ่งสางแล้ว

เรื่องนี้ทำให้ผู้หญิงผู้เฒ่าหวังถึงกับเป็นลมล้มปวย มีเด็กสาววัยสิบห้า ทำตัวเสื่อมเสียเช่นนี้ในตระกูล บุตรสาวของตระกูลหวังคงไม่มีทางขายออกได้ อย่างแน่นอน

หวังเหมยหงร้องไห้แทบขาดใจ ดีให้ตายนางก็จำไม่ได้ว่าชายที่อยู่ด้วยเมื่อคืนคือใคร นางเกือบถูกคนทั้งตระกูลจับใส่ตะกร้อถ่วงน้ำแล้ว ดีที่บิดายังอาลัยรัก ด้วยบุตรสาวคนนี้เสียมารดาไปตั้งแต่แรกเกิด จึงเฝ้าถนอมนางมาตั้งแต่นั้น เช่นนี้แล้วหวังเจียเล่อจะทนมองบุตรผู้นี้ถูกสังหารได้อย่างไร เขาคุกเข่าอ้อนวอนผู้เฒ่าหวังบิดาตน จนในที่สุดโทษตายของหวังเหมยหงก็เปลี่ยนเป็นโทษเป็น นางถูกขับไล่ ลบชื่อออกจากผังตระกูลแล้วส่งไปอยู่อารามต้าอัน ทั้งชีวิตเด็กสาวต้องสวดมนต์ให้เทพเซียนเพื่อสำนึกบาปกรรมที่ทำให้วงศ์ตระกูลเสื่อมเสีย

ความจริงหวังเหมยหงสมควรถูกส่งตัวไปตั้งแต่วันแรกที่เกิดเรื่อง ทว่านางถูกโบายตีจนยับเยิน ไหนเลยจะสามารถขึ้นรถม้าเดินทางไปอารามต้าอันได้ เกรงว่าเด็กสาวจะสิ้นใจตายกลางทางเสียก่อน ดังนั้นกำหนดการเดินทางจึงถูกเลื่อนออกไป

หวังเหมยหงตัวอัมพมคลแห่งตระกูลหวัง... จำต้องพักรักษาตัวจนกว่าจะหายดี ระหว่างนี้นางถูกคนในตระกูลสาธิตคำดูหมิ่นเหยียดหยามไปมากเท่าไรก็สุดรู้

ที่ทุกคนได้รู้พร้อมกันก็คือ เพียงแค่หวังเหมยหงมีแรงพอที่จะลุกจากเตียง นางก็เอาผ้ามามัดกับคาน ผูกคอตายจนหมดลมหายใจไปเสียแล้ว

หวังเจียเล่อรีบเข้ามาดูบุตรสาวคนโปรด หลงลืมความโกรธแค้นทั้งหมดทั้งมวลไปจนสิ้น ด้วยความเป็นบิดา แม่ ‘หงเออร์’ ของเขาประพาดิตัวเสื่อมเสียแล้วอย่างไร ต่อให้นางสร้างความอัมพมคล ทำให้ตระกูลหวังต้องขายชีหน้าแล้วอย่างไร ต่อให้เขาจะอับอายผู้คนจนแทบขอลาออกจากราชสำนักเพราะ

บุตรสาวคนนี้อะไรๆ ลูกก็คือลูกสำหรับพ่อเสมอ

สาวใช้ช่วยกันหมวดพื้นหึ่งเหมยหงจนพื้นขึ้นมามากครั้ง ทันทีที่ลืมนึกก็เห็นใบหน้าชาวซิดที่เต็มไปด้วยความหวังหาอาหารของบิดา จากนั้นก็เห็นชายชราหมวดเคราขาว ท่าทางคงแก่เรียนเดินถือไม้เท้าเข้ามา โดยมีหญิงชราที่ถูกหญิงวัยกลางคนผู้ดังมากับเด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพราประคองเดินตามมา พอชายชราสบตากับหึ่งเหมยหงเพียงเท่านั้นก็หวาดเสียวดังลั่นราวกับฟ้าผ่า

“นางตัวอัมมกอล! เหตุใดจึงไม่ตายๆ ไปเสีย! ยังหน้าด้านหน้าทอนอยู่อีกทำไม!”

หึ่งเหมยหงมีสีหน้าไร้เดียงสาคล้ายไม่รู้วาทนทำผิดอันใด ยิ่งเห็นหลานสาวเป็นเช่นนั้นราชบัณฑิตหึ่งก็ยิ่งกราดเกรี้ยว หน้าเปลี่ยนสี ลมหายใจติดขัด ฮูหยินผู้เฒ่าหึ่งเห็นเช่นนั้นก็รีบเอื้อมมือไปกุมมือสามี ก่อนเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่าที่เต็มไปด้วยความอาทร

“ท่านพี่ อย่าเสียเวลาโมโหนางเลยเจ้าคะ...” ฮูหยินผู้เฒ่าเหลียวมองหลานสาวคล้ายมองตัวเหลือบไรก็ไม่ปาน “อีกไม่นานนางก็ต้องไปอยู่อารามแล้ว อย่าสิ้นเปลืองแรงเลย”

หึ่งเหมยหงกะพริบตาถี่ๆ คล้ายพยายามมองภาพตรงหน้าให้ชัด... ชายหญิงชราคู่นี้มองมาด้วยความเกลียดชังใช่หรือไม่ หญิงวัยกลางคนกับเด็กสาวคนนั้นก็กำลังมองด้วยความสะอึกใจใช่หรือไม่

เมื่อเห็นบุตรคล้ายยังไม่ตื่นจากฝัน หึ่งเจียเล่อจึงเอ่ยเสียงเคียด ก่อนหันไปหาหมอที่เชิญมา “ท่านช่วยตรวจอาการเหมยหงให้ทีเถิด”

หมอผู้เฒ่าหึ่งฟังเช่นนั้นก็พยักหน้ารับอย่างงั้น หลังตรวจชีพจรเพียงครู่หนึ่งหน้าก็เปลี่ยนสี จับอยู่หลายทีในที่สุดก็ก้มหน้าลงต่ำอย่างน้อมรับความจริง

“มีอันใด” หึ่งเจียเล่อถามเสียงเคียด พอเห็นสีหน้าหมอหึ่งประจำตระกูลไม่สู้ดีแล้วก็ใจไม่ดีตาม คนเป็นหมอเอาแต่อ้าอึ้ง ใบหน้าชาวซิด เขาจึง

ถึงกับหลุดทวาดถามเสียงดัง “ลูกสาวข้าเป็นอะไร! ไยไม่เอ่ยออกมาเล่า!”

หลังทวาดออกไปเช่นนั้น หมอชราก็ทรุดเขาลงกับพื้น หวังเจียเล่าจึ่งรู้ตัวว่าเสียกิริยาไป หมอหญิงเฒ่าตัวลั่นราวกับจับไข้ เขาจึงลดเสียงลง “พูดมาเถิด”

“คุณ...คุณหนูใหญ่ไม่เป็นอะไรเจ้าคะ เพียงแต่...” หมอหญิงเฒ่าก้มหน้าต่ำ เอ่ยเสียงเบาราวกับเสียงลมพัดก็ไม่ปาน “คุณหนู... ตั้งครรภ์แล้ว”

ซูหยินผู้เฒ่าหวังสลับเหมือดไปในทันที ส่วนหวังซูหยินร้องอุทาน “ท่านแม่!”

หวังเหม่ยหลินคุณหนูรองก็ร้องอุทาน “ท่านย่า!” จากนั้นก็เร่งปรนนิบัติพัดวีวนวดเพนให้ซูหยินผู้เฒ่าหวังฟื้นขึ้นมาโดยเร็ว

ส่วนผู้เฒ่าหวังขึ้นน้ำสน้ำใจ ไปที่หลานสาวคนโตแล้วเอ่ย “เจ้า...เจ้า...” เพียงไม่กี่คำก็กระอักเลือด ก่อนทรุดฮวบไปอีกคน

ในบ้านมีสตรีที่ตั้งครรภ์โดยไม่ผ่านพิธีแต่งงาน คงไม่มีอะไรเสื่อมเสียเท่านี้อีกแล้ว

หวังเจียเล่าที่หน้าถอดสี่มองหมอหญิงเฒ่าคุกเข่าร้องขอชีวิตเสียงดัง... หมอก็คือหมอ ตรวจอาการคนป่วยได้ แต่จะรู้ว่าตระกูลขุนนางใหญ่ผู้มีเกียรติมีบุตรสาวทำตัวเสื่อมเสียเช่นนี้ไม่ได้ หากไม่ได้รับทองคำงามก็อาจถูกฆ่าปิดปาก... ซึ่งคาดการณ์แล้วน่าจะเป็นอย่างหลังมากกว่า

หวังเหม่ยหงตกอยู่ในภาวะวิงวอนคล้ายคนรอบข้างไม่มีผลต่ออารมณ์ของเจ้าตัวในขณะนี้ ลักพักเด็กสาววัยสิบห้าก็ยกมือขึ้นลูบหน้าท้องตัวเองเบาๆ ก้มมองแล้วหลุดยิ้มออกมาบางๆ

“เจ้ายิ้มอะไร!” รอยยิ้มเล็กน้อยนั้นอยู่ในสายตาหวังซูหยิน นางทวาดใส่ลูกเลี้ยง “มิเห็นหรือว่าท่านปู่กับท่านย่าต้องเป็นเช่นนี้ก็เพราะเจ้า เจ้าทำตัวเสื่อมเสียเกียรติ เพราะเจ้า!” เอ่ยถึงตรงนี้หวังซูหยินก็ปล่อยโฮออกมา “ลูกสาวข้าต้องพลาถงานแต่งงานดีๆ ก็เพราะมีพี่สาวอย่างเจ้า!”

“ทุบปาก!” หวังเจียเล่าทนเสียงเอะอะโวยวายไม่ไหว ทวาดออกมาอย่าง

สุดทน ก่อนขึ้นนั่งลังการยาเอก “เจ้าพาท่านพ่อกับท่านแม่ไปพักก่อน ทางนี้ข้าจัดการเอง!”

หวังฮูหยินมองสามีอย่างคับข้องใจ ก่อนสั่งสาวใช้และบ่าวชายให้เข้ามา ประคองสองผู้เฒ่าไปพักที่เรือน พร้อมกับลากบุตรสาวคนที่มองหวังเหมยหงตาเป็นมันจากไปด้วย

เมื่อคนเหลือน้อยลง ทั้งห้องก็เงียบสงบ หวังเจียเล่อมองบุตรสาวคนโตอยู่นาน ก่อนจะหันไปเอ่ยกับหมอหึงงิงเฒ่า “ไปต้มยามาเถอะ”

คนเป็นหมอรีบร้อนไปทำหน้าที่อย่างรู้ดี มารหัวชนนี้เกิดมาโดยที่ไม่มีใครต้องการ ไยจะต้องรักษาเอาไว้ด้วยเล่า

หวังเจียเล่อกวาดตามองบุตรสาวอีกครั้ง ก่อนจะก้าวออกจากห้องไปด้วยท่าทางไร้อารมณ์แล้วเอ่ยกับคนเฝ้าประตู “เฝ้าให้ดี อย่าให้คนหนูคิดสั้นอีก”

สาวใช้พยักหน้ารับ ก่อนปรายตามองเข้าไปด้านในแล้วนึกตำหนิหวังเหมยหง “ทำให้คนทั้งบ้านเดือดร้อนถึงเพียงนี้ยังนั่งยิ้มลูปท้องอยู่ได้!”

หวังเลียงเฟิงไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์อะไรนัก เธอไม่รู้รักคนพวกนี้ รู้แค่่าคนที่น่าจะเป็นหมอหึงงิงบอกว่าเธอแข็งแกร่งดี และลูกก็ยังปลอดภัย ไม่ได้ตายจากไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบของตน หวังเลียงเฟิงจึงดีใจอย่างแท้จริง ลูปท้องที่ยังไม่ขุนเต่งหลายครั้งคล้ายจะปลอบประโลมเจ้าตัวเล็กที่อยู่ด้านในให้หายเสียขวัญ และขอภัยในสิ่งที่แม่ของเธอได้ทำไปเมื่อครู่นี้ด้วย

หวังเลียงเฟิงเป็นแม่ ย่อมคิดถึงลูกตนเองก่อนเสมอ พอรู้ว่าลูกปลอดภัยสติก็กลับมา จึงค่อยๆ มองรอบตัว ตอนนั้นเองที่สีหน้าเธอเริ่มแปรเปลี่ยนไป

ที่นี่ไม่ใช่โรงพยาบาล...

ที่นี่ไม่ใช่บ้าน...

ที่นี่มีแต่คนที่เธอไม่รู้รัก...

ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่ได้!

การที่หวังเจียงเฟิงหยดกายลุกขึ้นจากเตียงทำให้สาวใช้ที่เฝ้าหน้าห้อง
ข้าเลื่องมองเล็กน้อย คุณหนูหวังเหมยหงบกำลังกวาดตามองไปรอบๆ ราวกับ
ไม่เคยเห็นข้าวของเครื่องใช้ภายในห้องมาก่อน แล้วนางก็ลอบถอนใจด้วยความ
เสียดาย... ว่ากันว่าหวังฮูหยินคนเก่าคือสาวงามอันดับหนึ่งแห่งแดนต้าหลี่ มาก
ด้วยพลังมนตราและยังมาจากตระกูลใหญ่อันสูงส่ง เพราะรักมั่นกับหวังเจีย-
เล่อจึงปฏิเสธคำขอแต่งงานจากชายหนุ่มมากหน้าหลายตา ยามตั้งครุฑและ
คลอดบุตรสาว ก็มีสายรุ้งเจ็ดสีทาบทาลงมา ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่มีฝนตก

ดังนั้นบุตรสาวจึงได้ชื่อว่า ‘หวังเหมยหง’ แปลความว่า ‘สายรุ้งที่งดงาม’
ทั่วทั้งแดนต่างจับจ้องว่าคุณหนูใหญ่ตระกูลหวังจะเติบโตกลายเป็นสตรีที่ยอด
เยี่ยมเพียงใด น่าเสียดายที่ตามธรรมเนียมของต้าหลี่ สตรีชั้นชั้นขุนนางไม่อาจ
เปิดเผยตนเองได้จนกระทั่งอายุสิบแปดปี ก่อนหน้านั้นนอกจากผู้หญิงด้วยกัน
แล้ว ห้ามให้ชายใดนอกจากคนในครอบครัวเห็นหน้าเป็นอันขาด แม้แต่ใน
งานเลี้ยงก็ยังถูกจัดให้แยกสถานที่ชายกับหญิงอย่างชัดเจน

และหวังเจียเล่อก็หวงแหนบุตรสาวคนนี้มาก ถึงกับจ้างจอมยุทธ์หญิง
ที่มีพลังมนตราแกร่งกล้ามาเป็นคนคุ้มกัน หากมีชายใดอาจหาญบุกมาถึงตัว
หวังเหมยหง อย่างน้อยก็ต้องประมือกับคนคุ้มกันก่อน

ตอนนั้นใครต่อใครก็คิดว่าเกิดเรื่องขึ้นแล้ว สุดท้าย... ต่อให้คุ้มกัน
แน่นหนาเพียงใด ใครเลยจะคิดว่าเป็นคุณหนูใหญ่เองที่ไล่เหล่าผู้คุ้มกันไปแล้ว
ปิดประตูห้องเสพสมบัติบุรุษ อย่างที่ไม่สนใจขนบธรรมเนียมใดๆ

‘ช่างเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่ที่ทำตัวเสื่อมเสียเสียนี้กระไร!’ สาวใช้ลอบ
มองหวังเหมยหงหยิบคันฉ่องสำริดอันหนึ่งขึ้นมาพิศดูอย่างละเอียดด้วย
ท่าทางตระหนก ว่าตามเหตุและผลแล้วคุณหนูใหญ่สมควรตายเพื่อไถ่โทษ
ความผิดของตนมากที่สุด ยามนี้ชื่อเสียงของนางฉวโน้ พวาทิวงศ์ตระกูลทั้ง
ฝ่ายบิดาและมารดาเหม็นเน่า พวกเขาไม่อยากมองนางอีก นางสมควรตายเป็น
ร้อยครั้งพันครั้งเพื่อระบับโทษในใจของคนตระกูลหวังฝ่ายบิดาและตระกูลก๊วย

ฝ่ายมารดา ดังนั้นการถูกขับไล่ออกจากตระกูลจึงถือเป็นความเมตตาอย่างใหญ่หลวงของผู้ให้กำเนิดแล้ว

“คันท้องอันนี้...” หวังเลียงเพิงในร่างหวังเหม่ยหงไม่ได้สนใจคนอื่น เอาแต่พลิกดูคันท้องที่สมบูรณ์แบบแต่มีลวดลายคันทาเหลือเกิน

ใช่แล้ว! มันเป็นที่แม่เลี้ยงให้เธอในวันแต่งงาน

หวังเลียงเพิงรู้สึกอัศจรรย์ใจจึงพลิกมองคันท้องอย่างตื่นเต้น พอเห็นดวงห้งดงามที่สะท้อนบนคันท้อง หวังเลียงเพิงก็ตกใจจนแทบทำของในมือหล่น

เด็กสาวที่หวังเลียงเพิงมองเห็นน่าจะมีอายุเพียงสิบห้าปีเท่านั้นกระมัง ครั้นเธอขยับไปทางซ้าย เงาในกระจกก็ขยับตาม ย้ายไปทางขวา เงานั้นก็ทำอาการปฏิกิริยาเดียวกันไม่มีผิด หวังเลียงเพิงตบหน้าตนเองอย่างแรงเพื่อเรียกสติ สาวใช้หน้าห้องจึงรีบวิ่งเข้ามาจับมือเอาไว้แล้วเอ่ยเสียงดังลั่น

“คุณหนูใหญ่จะทำอะไรเจ้าคะ!” ขึ้นคุณหนูใหญ่เกิดตายไปในตอนที่หวังเจียเล่อกสั่งให้พวกนางเฝ้าเอาไว้ให้ดี พวกนางคงได้ตายตามคุณหนูไปแน่ พอคิดเช่นนั้นสาวใช้หน้าห้องทั้งสองก็จับแขนหวังเหม่ยหงเอาไว้แน่น จนหวังเลียงเพิงที่อยู่ข้างรู้สึกละอายใจแทบทำคันท้องสำริดตกแตก ก่อนเอ่ยถามเบาๆ ด้วยภาษาแบบคนรอบข้าง

“พวกเจ้า... เรียกข้าว่าอะไรนะ”

เหล่าสาวใช้ลอบสบตากัน คนทางซ้ายจึงเอ่ยเสียงเบา “คุณหนูใหญ่...”

“คุณหนูเหม่ยหงเจ้าคะ”

“เหม่ยหง?”

“...”

“ใครอะ!”

หวังเจียเล่อกลับเข้ามาพร้อมกับซามใส่ยากำจัดทารกในครรภ์ เขารู้สึกราวว่าซามนี้หนักยิ่งกว่าสิ่งใดที่เคยยกมา หนักยิ่งกว่าตัวภรรยาที่ตนเคยอุ้ม

เข้าห้องหอ หนักยิ่งกว่าตัวบุตรสาวยามอุ้มชมดูดาว หนักยิ่งกว่าอะไรทั้งมวล
ที่หนักยิ่งกว่านั้นคือการะหน้าที่ในฐานะสายเลือดสกุลหวั่ง ที่จะทำให้
ตระกูลตนเสื่อมเสียชื่อเสียงอีกไม่ได้

เขาก้าวเข้ามาในห้อง บุตรสาวกำลังมีสีหน้าคล้ายถูกผีหลอกอยู่ พอเห็น
เขา หวั่งเหมยหงก็สะดุ้งน้อยๆ เด็กสาวซ่อนตามองบิดาราวกับเป็นคนแปลก
หน้า บ่นว่าหวั่งเจียเล่อจึงหนักมากขึ้นคล้ายกับแบกหุบเขาเอาไว้ถึงสองลูก

หวั่งเลียงเฟิง หรือหวั่งเหมยหงในตอนนี้รู้สึกหวาดกลัวว่าครั้งไหนๆ
ในโลกของเธอ ตัวหล่อนั้นมีจริง แต่ไม่ใช่ที่นี่ แผ่นดินบ้านเกิดที่เธอรู้จักอาจจะ
มีตำนานมากมาย แต่ไม่เหมือนที่นี่ทั้งหมด ที่แห่งนี้ดูคล้ายในยุคจีนโบราณแต่
ไม่ใช่ ดูจากการที่สาวใช้สองคนเมื่อครู่แสดงลักษณะของ ‘มนตรา’ ให้เห็น
หวั่งเลียงเฟิงก็รู้สึกเหมือนถูกโยนเข้ามาในสถานที่ที่ตนไม่รู้จัก และตระหนัก
ได้ว่าตอนนี้เธอกลายเป็นคนที่ไม่รู้อะไรเลย และมาอยู่ท่ามกลางคนที่ไม่รู้จัก
แต่พวกเขารู้จักเธอในฐานะ ‘อีกคนหนึ่ง’

เป็นเด็กสาวอายุสิบห้าปีที่มีชื่อว่า ‘หวั่งเหมยหง’

‘ช่วยแล้ว!’ หวั่งเลียงเฟิงอยากร้องไห้ ‘เมื่อก่อนก็เคยอ่านนิยายจินทะเล
มิติไปโลกแฟนตาซีอยู่นะ แต่พอมาเจอกับตัวเองนี่มัน...’

ปกติคนที่จะทะลุมิติมาได้ต้องมีความสามารถขั้นเทพในสักทาง
ไม่ใช่หรือ เท่าที่เคยอ่านนิยายแนวนี้มา ตัวละครนั้นมักมีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต
คิดล้างผลาญศัตรู หรือไม่ก็มีความรอบรู้สูง เป็นนักสู้ เป็นหมอ เป็นนักวิจัย
หรืออะไรเทือกนั้น แต่หวั่งเลียงเฟิงไม่ได้มีความสามารถแบบนั้น... ไม่ได้มี
จิตใจอำมหิตหรือแยบยลขนาดขบคิดแล้วตอบโต้ศัตรูได้ในสามนาที่จนโดนใจ
ผู้อ่าน

การเข้ามาอยู่ในโลกที่ไม่ใช่จีนโบราณซึ่งเธอเคยรู้จัก และยิ่งตอนนี้
เจ้าตัวก็ทำเรื่องไม่ดีหลังวันปักปัน ซึ่งน่าจะเป็นวันที่หวั่งเหมยหงถูกกระตุ้น
พลังมนตราให้ตื่นขึ้น ทำให้นางถูกหัวหน้าตระกูลหวั่งหรือปู่แท้ๆ ลงโทษไม่ให้
มีสิทธิ์กระตุ้นพลังมนตราเหมือนคนอื่น เรียกได้ว่าแม่แต่สาวใช้ธรรมดา หวั่ง-

เหม่ยหงก็ไม้อาจเทียบได้ เถม...

หวังเลียงเฟิงจับหน้าท้องตนเองก็พลันคิดถึงเสียงและแสงประหลาดที่พบเจอมา เธอมองไปที่ช่องเพียงชิ้นเดียวในห้องที่รู้สึกคุ้นเคย... คันห้องสำริด

‘เหม่ยหง’

“หงเออร์...” หวังเจียเล่อเรียกลูกสาว ทำเอาหวังเลียงเฟิงสะดุ้งเหือกแทบจะลุกหนีผู้ชายที่ขยับตัวมาหาเธอ เขายื่นชามยาให้ “ดื่มยาซะ”

น้ำเสียงเขาทั้งแหบพร่าและเจ็บปวด หวังเลียงเฟิงมองถั่วยา เป็นยาจีนแบบโบราณ แต่ส่วนผสมของตัวยาก็เหมือนที่เธอรู้จักหรือไม่นั้นก็อีกเรื่อง หวังเลียงเฟิงซ่อนตามองแววตาของผู้ที่มอบให้ เมื่อเห็นแววเจ็บปวดจึงรับมาอย่างไม่ให้เสียหน้าใจ

เพียงยกขึ้นสูดกลืนยาก็ทำให้หวังเลียงเฟิงแทบจะอาเจียนจึงเบือนหน้าหนี แล้วก็พลันเหลือบไปเห็นคันห้องสำริดที่วางอยู่ข้างกายพอดี

คันห้องนั้นหม่นลงจนเห็นได้ชัด ทั้งที่เมื่อครู่หวังเลียงเฟิงจับแล้วจับอีกก็ยังไม่มีแม้แต่รอยนิ้วมือ คล้ายมันดูใหม่อยู่เสมอ จะว่าเป็นการสะท้อนเงาจนหม่นก็ไม่น่าใช่ เพราะทั้งผ้าปูเตียงและชุดที่หวังเลียงเฟิงสวมอยู่ขณะนั้นนั้นขาวสะอาด มีรอยต่างบ้างแต่น้อยมาก หวังเลียงเฟิงยกชามยาขึ้นจดปาก ขณะกำลังจะอ้าปากดื่มยา คันห้องสำริดก็แทบเปลี่ยนเป็นสีดำ

หวังเลียงเฟิงเชื่อสัญชาตญาณจึงผละจากชามยาแล้วพุ่มชามลงพื้นจนเกิดเสียงดังสนั่นไปทั้งห้อง หวังเจียเล่อหยัดกายลุกขึ้นเอ่ยเสียงลั่น สิ้นหน้าเต็มไปด้วยความแค้นใจ

“หงเออร์... เจ้าจะต้อไปไย! เจ้าไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าเด็กในห้องนี้เป็นลูกใคร! เหตุใดไม่กำจัดมารหัวชนนี้ไปเสีย! หากปล่อยไว้มันเกิดมา ต่อให้เจ้าอยู่ที่อารามแห่งใดก็ต้องถูกมองด้วยสายตาดูหมิ่นเหยียดหยาม และทำให้ตระกูลเราเสื่อมเสียชื่อเสียงยิ่งกว่าที่เป็นอยู่!

“ทางที่ดีกำจัดมันเสีย วันหน้าพ่อจะหาทางเปลี่ยนชื่อสกุลของเจ้า แล้วพาเจ้ากลับมาอยู่บ้านเราในฐานะอื่น ดีหรือไม่” เพื่อนุตรสาวคนโตที่รักยิ่ง เมื่อ

ครูหวังเจียเล่าขอคิดหัวแทบแตก จนได้ข้อสรุปว่าควรกำจัดเด็กในท้องนางไปเสีย จากนั้นก็ส่งบุตรสาวไปอยู่อาราม รอจนข่าวในเมืองหลวงเจียบลงค่อยส่งคนไปรับนาง จากนั้นก็เปลี่ยนชื่อเปลี่ยนสกุลนางเสีย ให้นางอยู่ในฐานะหลานสาว อนาคตของนางอาจได้แต่งงานกับคนดีๆ ไม่ได้จบสิ้นลงแค่นี้

เพื่อบุตรสาวแล้ว... เด็กที่อยู่ในท้องของนางจะเก็บไว้ไม่ได้เด็ดขาด! แม้จะมีเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาในฐานะที่เป็นหลานรวมอยู่ด้วยก็ตาม ไม่คิดว่าบุตรสาวที่วางง่ายมาโดยตลอดจะนุ่งอ้อมไปครูเดียวแล้วสายหน้า

แม่เลี้ยงสอนเธอเสมอว่าการทำแท้งนั้นคือบาปมหันต์ จิตสำนึกของหวังเลียงเฟิงนั้นเป็นคนดี เด็กคนนี้อยู่ในท้องเธอ เป็นลูกของเธอ เธอทำไม่ได้!

“ไม่...” หวังเลียงเฟิงลูบท้องตัวเอง ก่อนเอ่ยอย่างเด็ดขาด “ข้าจะเก็บเขาเอาไว้...”

ก่อนหน้านี้เธอได้ทำร้ายลูกเพราะปล่อยใจตามอารมณ์ชั่ววูบ มาตอนนี้จะให้สังหารเด็กไม่รู้เรื่องอีกคนเพื่ออนาคตที่ไม่แน่นอนหรือ หวังเลียงเฟิงทำไม่ได้

“เจ้าว่ากระไรนะ” หวังเจียเล่าขมวดคิ้วแน่น บุตรสาวเขา... แปลกไปหรือไม่!

หวังเลียงเฟิงเปลี่ยนคำพูดเป็นแบบเดียวกับอีกฝ่าย ทว่าใจความไม่เปลี่ยนไป “ข้าจะเก็บเขาเอาไว้เจ้าคะ ข้าจะไม่ทำลายเขาเด็ดขาด!”

หวังเจียเล่าหน้าเปลี่ยนสี ขึ้นไปที่หน้าท้องบุตรสาวอย่างมีโทสะ “มารหัวขนั้นะหรือ! เจ้าคิดให้ดี พ่อฉันยังไม่รัก ไม่รับผิดชอบเจ้า! แล้วเรื่องอะไรที่เจ้าจะต้องเก็บมันไว้ทำลายตัวเจ้า! หงเออร์ เจ้าควรได้ดีกว่านี้! เชื่อพ่อสิ หากไม่มีเจ้าเด็กนี้ พ่อจะช่วยเจ้าจนได้ดีแน่!”

“ถึงเขาไม่มีพ่อ แต่เขายังมีแม่!” หวังเลียงเฟิงขึ้นเสียงด้วยความสะทอนใจแล้วสายหน้า “ไม่! ยังไงก็ไม่ได้ ถึงข้าจะไม่รู้ว่าเด็กคนนี้เป็นลูกใคร แต่ที่แน่ๆ เขาคือลูกข้า!”

เด็กไร้ความผิด เขายังอยู่ในท้องของเธอ แขนขาอาจยังไม่งอกเลย

ด้วยซ้ำ จะไปรู้เรื่องราวอะไร หากทำลายเด็กคนนี้ไป ถึงต่อไปจะได้ดีในร่างนี้ หวังเลี้ยงเฟิงก็ไม่มีเงินดีหรอก อีกอย่าง... เธอคิดว่าเป็นโอกาสที่สวรรค์มอบให้ชาติที่แล้ว เธอตาย... กระมัง ทั้งที่ยังไม่ได้คลอดลูก พอมาอยู่ในร่างนี้ก็มีเด็กในท้อง แล้วจะบอกว่าสวรรค์ไม่สนใจกระนั้นหรือ

ไม่สิ! ไม่แน่น่า... สวรรค์อาจอยากให้เธอเลี้ยงเด็กคนนี้ด้วยซ้ำไป!

หวังเลี้ยงเฟิงไม่คิดว่าการโต้เถียงกับบิดาของหวังเหมยหงในร่างของนางจะทำให้เขาสะท้านไปทั้งกาย ส่วนหวังเจียเล่ยนั้นคิดว่ารูปลักษณ์ของบุตรสาวหรือก็งามเหมือนมารดา คำพูดเมื่อครู่ กุ้ยเหลียน... มารดาแท้ๆ ของหวังเหมยหงเองก็เคยเอยกับเขายามที่มีเหมยหงอยู่ในท้อง

กุ้ยเหลียนฝืนกรรมทำให้ไม่อาจมีบุตรได้ ว่านางอยากมีบุตรชายหรือบุตรสาวใจจะขาด ทั้งที่รู้ว่าด้วยวิชาที่นางฝึกหัดห้ามมีทายาท จึงแอบทำลายวายุรต์และหยุดยาเพื่อให้ตนตั้งครรภ์ สุดท้ายนางก็ตั้งครรภ์ทั้งที่ร่างกายอ่อนแอจากการทำลายวายุรต์ นางซึ่งตาที่แดงก่ำมองเขาซึ่งยื่นขามยาทำลายบุตรให้แล้วเอย

“เด็กคนนี้เป็นลูกของข้า แม่ต้องแลกด้วยชีวิต ข้าก็จะให้เขาเกิดมา!” กุ้ยเหลียนยอมตาย ขอเพียงได้มีลูกกับหวังเจียเล่ยนสักคน

คล้ายบางอย่างในใจถูกทุบจนแหลกยับ หวังเจียเล่ยนผลจากบุตรที่คนโตอย่างเลื่อนลอย เดินชนชออกจากห้องไปโดยไม่เอื่อยอะไร พอพบหน้าบ่าวรับใช้คนสนิทจึงเอื่อยเสียงแหบพร่า “เตรียมรถม้า ส่งคุณหนูใหญ่...”

คนสนิทเห็นดวงหน้าซีดขาวของผู้เป็นนายก็ประสานมือรับคำแล้วไม่เอื่อยอะไรอีก

หวังเหมยหงถูกส่งออกจากจวนไปในคืนนั้น กล่าวกันว่านางทำให้
ตลอดเวลาที่ก้าวขึ้นรถม้าของจวนราชบัณฑิต ชาวบ้านต่างมาเฝ้าชมอย่างครื้นเครง เห็นว่าไม่มีผู้ใดมาส่งคุณหนูใหญ่แห่งตระกูลหวังเลย แม้แต่ข้าของที่ควรชนขึ้นรถม้าก็มีน้อยขึ้นจนแทบนับนิ้วได้ ยังดีที่น้อยที่สาวใช้และผู้คุ้มกัน

หญิงที่มีวรยุทธกระโดดขึ้นรถม้าตามไปส่ง ไม่เช่นนั้นคนที่มองคงพูดได้ว่า คุณหนูหวังเหมยหงนั้นถูกลอยแพอย่างแท้จริง

“แม่แต่สินเดิมของนายหญิงคนเก่าก็ยังไม่มอบให้คุณหนูใหญ่หรือ!” สาวใช้นามเพ็ญจួយอย่างตกใจ ตามกฎหมายของต้าหลี่ สินเดิมของมารดา ย่อมตกทอดถึงบุตรี ตอนก๊วยเหลียนแต่งเข้าตระกูลหวัง สินเดิมของนางยาวเหยียดเป็นทางยาว เหล่าคนจนได้แต่มองน้ำลายยืดแล้วยืดอีกจนปวดแทบไม่ทัน

พอก๊วยเหลียนสิ้นไป สินเดิมทั้งหลายควรเป็นของหวังเหมยหง ทว่า ตอนนั้นนางขึ้นรถม้าไปไกลแล้วก็ไม่เห็นว่าสินเดิมจะถูกขนตามไป เพ็ญจูดแล้วก็หันไปเปลี่ยนสี พอถามหาหวังเจียเล่อ ก็ได้ความว่าเขาเข้าเรือนไปเฝ้านายผู้เฒ่าทั้งสองอย่างระทมทุกข์ ทั้งสองยังลุกขึ้นจากเตียงไม่ได้ ที่นี้ก็เป็นโอกาสให้นายหญิงคนใหม่ได้กอบโกยสินเดิมของอดีตนายหญิงจนพอใจ

ทั้งที่เห็นความอยู่ดีธรรมตรงหน้า แต่ตัวเพ็ญจูนั่นเป็นเพียงสาวใช้ ก้นครัวตัวเล็กๆ จะทำอะไรได้ นางได้แต่ส่ายหน้าแล้วหันหน้าเข้าหาเตา พิมพ์ว่า คุณหนูใหญ่ช่างอภัพ พอเขี่ยถ่านในเตาไปได้เพียงสองก้อนเด็กสาวก็คล้ายจะนึกถึงคำพูดของใครบางคนได้

“หากคุณหนูใหญ่ตระกูลหวังเกิดเรื่องอะไร วานเจ้ามาบอกข้าด้วย”

เพ็ญจูดตัวแข็งเกร็ง เริ่มระลึกได้บางอย่าง ...การจัดงานเลี้ยงของต้าหลี่ นั้นมีกฎเกณฑ์ ชายหญิงแยกกันชัดเจน เหล่าบุรุษร่วมงานเลี้ยงอยู่ที่เรือนหน้า เหล่าสตรีต้องสนทนากันอยู่ที่เรือนหลัง สตรีที่ไม่พ้นวัยสิบแปดห้ามเห็นหน้าบุรุษที่ไม่ใช่สามีเป็นอันขาด แม้กระทั่งสาวน้อยที่ผ่านพิธีปักปันยามอายุครบสิบห้าปีก็ไม่เว้น หากชายหนุ่มอยากรู้ว่าคุณหนูบ้านใดงดงามขนาดไหนก็ให้ไปดูจากภาพวาดของจิตรกรหญิงแทน ซึ่งก็เป็นการวาดแบบลายเส้นจึงไม่เหมือนตัวจริงแม้แต่น้อย ชายหญิงชั้นสูงจึงมักได้พบหน้ากันเมื่อฝ่ายหญิงอายุครบสิบแปดปี แต่กฎเกณฑ์นี้มีเฉพาะชนชั้นสูง พวกบ่าวไพร่หรือสาวใช้ไม่จำเป็นต้องปกปิดหน้าตาเช่นนี้ จึงสามารถพบปะชายหนุ่มได้อย่างที่ตนพอใจ

ในวันนั้นสาวใช้อย่างเพ็ญก็แอบไปดูเหล่าบุรุษที่มาร่วมงานเลี้ยงที่เรือนหน้า เพ็ญจำชายคนหนึ่งได้แม่น เพราะเขาเป็นบ่าวรับใช้ของชนชั้นสูงที่กำลังตามหาเจ้านาย เขาสุภาพอ่อนโยนกับเพ็ญที่เป็นสาวใช้กันครัวเป็นที่สุด เพ็ญประทับใจเขาเป็นอย่างยิ่ง นางกับเขาช่วยกันตามหาเจ้านายผู้นั้นถึงสามชั่วยาม ก่อนที่เพ็ญจะขอตัวไปทำงานของตน

เช้าวันต่อมา หลังเกิดเรื่องขึ้น ชายคนนั้นได้กลับมาหาเพ็ญ คราวนี้เขามอบทองคำให้แล้วเอ่ยด้วยเสียงจริงจัง “หากคุณหนูใหญ่ตระกูลหวังเกิดเรื่องอะไร วานเจ้ามาบอกข้าด้วย”

เพ็ญรู้การศึกษาและยังหัวขำ ครั้นปะติดปะต่อเรื่องราวให้ตึกก็คิดได้ว่าชายคนนั้นอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่คุณหนูหวังเหมยหงเสียความบริสุทธิ์ก็เป็นได้ ไม่แน่ว่านายของเขา...

นายของเขาเป็นใครกัน เพ็ญคิดไม่ออก เพราะวันนั้นมีแขกสูงศักดิ์มากันมากเหลือเกิน ตั้งแต่ขุนนางระดับล่างไปจนถึงเหล่าองค์ชาย เพ็ญไม่ได้เจอเขาในงานเลี้ยงแต่เจอในตอนที่เขาเดินตามหาเจ้านาย และเพราะตัวเขา นั้นสุภาพยิ่งนัก เพ็ญจึงไม่ได้เชื่อมโยงตัวเขากับนายของเขาไปถึงคุณหนูใหญ่เลยสักนิด ถ้านายของเขาเป็นผู้ทำให้คุณหนูใหญ่เสียความบริสุทธิ์เล่า!

“เพ็ญ ทำไมเจ้าจึงคิดซัดถึงเพียงนี้!” เพ็ญรู้สึกเสียใจจริงๆ หากคิดได้เร็วกว่านี้ ไม่แน่ว่าคุณหนูใหญ่อาจไม่ต้องออกจากตระกูล นางคิดถึงวิธีที่ชายคนนั้นจะมาพบได้ ชายคนนั้นบอกว่าให้เอาผ้าสีแดงไปผูกที่ยอดต้นหลิวหน้าเรือน พอเขาเห็นก็จะลอบเข้ามาพบนางเอง เพ็ญจึงเดินไปควานหาผ้าแดงในตู้

คุณหนูหวังเหมยหงถูกขับไล่ออกจากตระกูลไปอยู่อาราม นี่คงเรียกว่า ‘เกิดเรื่อง’ ได้กระมัง

หวังเหมยหง หรือหวังเลียงเฟิงกำลังร้องไห้แทบขาดใจอยู่ในรถม้า

หวังเลียงเฟิงเคยอ่านนิยาย จึงพอจะรู้บ้างว่าเมื่อตัวเอกทะลุมิติมาต้องประสบเคราะห์กรรมที่แสนร้ายแรง และการเข้ามาติดอยู่ในร่างของเด็กสาวที่

ถูกรอครัวตัดขาด ถูกถีบส่งไปอยู่อารามพร้อมลูกในท้องนี้ก็โคตรจะร้ายแรง

แต่เรื่องนั้นเธอยอมรับได้ เพราะอย่างไรก็มีลูกเป็นเพื่อนร่วมเดินทาง และถึงจะหาทางจนได้อยู่ในตระกูลหวังต่อไป ทั้งหวังเลี้ยงเฟิงและเด็กในท้อง ก็อาจเป็นอันตรายได้ ดังนั้นการไปให้พ้นจากตระกูลหวังและคนในตระกูล น่าจะดีที่สุด

เรื่องที่ร้ายนี้เสียพรหมจรรย์และหาบิดาให้เด็กคนนี้ได้ เธอว่ามันไม่สะเทือนใจ เพราะโลกที่จากมานั้น การเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว บางครั้งยังดีกว่าต้องทนอยู่กับผู้ชายเลวๆ เสียอีก ผู้ชายที่เธอไม่รู้จักคนนั้นคร่ำพรหมจรรย์ของเด็กสาวอายุสิบห้าปี จากนั้นก็หายหัวไปไม่เห็นเงา เพียงแค่หน้าเขาก็ไม่มีสิทธิ์เป็นบิดาของบุตรในท้องแล้ว

เธอไม่ได้คับแค้นใจ เพราะได้ยินคนพูดกันว่าหวังเหมยหิงเป็นคนโล่ผู้คุ้มกันเพื่อเสพสมกับชายหนุ่มปริศนาผู้นั้นเอง ดังนั้นนี่จึงเป็นผลกรรมที่ร่างนี้ต้องยอมรับ เพียงแค่สงสัยว่าผู้ชายคนนั้นจะรูปร่างขนาดไหน เด็กสาวแสนสวยคนนี้ได้ใจกล้าถึงขนาดเปิดท้องทำเรื่องบัดสีด้วยตัวเอง

ส่วนในตอนนั้น ลินเดิมที่ตกทอดมาจากการด่ากำลังจะถูกแหย่ไป หวังเลี้ยงเฟิงไม่ได้สนใจ ไม่สิ ต้องบอกว่าเธอไม่รู้ เธอเพิ่งมาเหยียบโลกนี้เป็นครั้งแรก ทั้งยังไม่มีความจริงจากร่างนี้เหมือนตัวเอกในนิยายที่เคยอ่าน จะไปรู้ได้อย่างไรว่ากฎหมายต้าหลี่เป็นเช่นไร พวกเขาควรจะมีมอชิงไฉให้เธอในความคิดของหวังเลี้ยงเฟิง การถูกขับไล่ออกจากตระกูลก็น่าจะไม่ไปตัวเปล่า เช่นนี้มิใช่หรือ

แต่เรื่องที่โคตรน่ากลัวจนหวังเลี้ยงเฟิงน้ำตาไหลไม่หยุดนั้นก็คือ ‘อาหารการกิน’ ต่อจากนี้ต่างหาก หวังเลี้ยงเฟิงไม่รู้ว่าการไปอยู่อารามนั้นจะมีสภาพเช่นไร จะต้องฝึกนั่งสมาธิ กวาดใบไม้ที่หล่น และทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมายอย่างที่เธอรู้ในชาติก่อนหรือไม่

เรื่องพวกนั้นเธอไม่กลัว กลัวแล้วจะต้องกินแต่อาหารเจ โบกมือลา

เนื้อหมู เนื้อไก่ เนื้อวัว และเนื้อปลา สารพัดเนื้อที่ขึ้นชอบ!

แต่ถึงอารามในโลกนี้มีกฎให้กินเนื้อได้แล้วอย่างไร ไก่ทอดเคเอฟซีที่เธอชอบก็ไม่มีอยู่ดี ไหนจะโดนัท พิซซ่า และอื่นๆ อีกมากมาย เธอคงต้องบอกลาพวกมัน เพราะมาอยู่ในโลกที่แปลกพิสดารนี้!

ฟ้าดินเรื่องใหญ่ เรื่องกินใหญ่ยิ่งกว่า... โดยเฉพาะคนท้องที่มักอยากกินอาหารแปลกๆ ซึ่งอาจเป็นอาหารเดิมที่เคยกิน หวังเลี้ยงเฟิงส่งสยเหลื่อเกินว่าถ้าเธออยากกินอาหารแบบในโลกเก่าขึ้นมา ใครจะนำมาให้กินได้ มิใช่ว่าต้องทนทรมาณเพราะอยากอาหารตลอดเวลาที่ท้องหอรอกหรือ และหากถูกรับสารอาหารไม่เพียงพอ คลอดออกมาเป็นคนพิการจะทำเช่นไร

และที่สำคัญที่สุด ร่างนี้เฟิงจะอายุเพียงสิบห้าปี สังเกตดูแล้วว่าไม่มีโรงพยาบาลที่ทันสมัย ยาก็ยังเป็นยาต้มอยู่เลย แล้วเธอจะคลอดลูกอย่างไรให้ปลอดภัยทั้งแม่และเด็ก

ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกรันทดกับชีวิต ได้แต่กอดคันท้องสำริดที่ติดมือมาอย่างน่าเวทนา ลาก่อนเคเอฟซี...

คงเพราะอารมณ์คนท้อง ทำให้หวังเลี้ยงเฟิงจิตใจว่าวุ่น หวาดวิตกมากกว่าปกติ มองไปเบื้องหน้าก็เห็นแต่ปัญหา ไม่เห็นอะไรที่ดีเลย

เดินทางออกนอกเมืองหลวงไปสักพัก ในรถม้าเจียบกริบที่มีแต่เสียงสะอื้นของคุณหนูใหญ่ก็เริ่มมีเสียงสนทนาขึ้นมา

“คุณหนู เดี่ยวพวกข้าจะไปซื้อถังหูลูให้นะเจ้าคะ”

หนึ่งในคนคุ้มกันสาวเอ่ยขึ้น หวังเลี้ยงเฟิงไม่ทันพยักหน้ารับทั้งคูก็โผนจากไปด้วยวรยุทธ์สูงส่ง ข้ามศิระชะคนขายถังหูลูไปไกลลิบ เรียกเสียงฮือฮาลั่นตลาด และก็ไม่มีทีท่าว่าจะกลับมา เหลือเพียงสาวใช้ที่ไม่รู้วรยุทธ์แค้นเลี้ยงไล่ตามหลัง

“ตาย! ดูลิเจ้าคะคุณหนู ตอนนี้สภาพของท่านแย่มากถึงขนาดที่พวกผู้คุ้มกันยังต้องตีจากเลย บ่าวว่าคุณหนูเลิกร้องให้เถอะเจ้าคะ เดี่ยวคนอื่นจะรำคาญแล้วพานหนีไปด้วย”

ได้ยินน้ำเสียงและมองเห็นแวตาทะเยีดยๆ จากบ่าวรับใช้ ที่ตอนอยู่ใน จวนก็ดูพิณอบพิเทาดี หวังเสียงเพิงก็หงุดหงิดแล้วพลันนึกคิดได้บางอย่าง เขาว่าคนที่ต้องมกการมณเฑาะแปรปรวนเพราะฮอร์โมนที่แปรเปลี่ยน สงสัยว่าอาการ เจ้าน้ำตาของเธอจะเป็นเพราะร่างนี้กำลังตั้งครรภ์อยู่กระมัง

ไม่ได้เด็ดขาด... หวังเสียงเพิงคิด สถานะของหวังเหมยหงตอนนั้นไม่ดีนัก ควรเลิกคิดเลิกฟุ้งฟายหาแต่ของกิน อย่างแรกเธอควรมีสติ และรู้จักตัว หวังเหมยหงให้มากกว่านี้ อย่างที่สองคือต้องตีสนิทกับสาวใช้ผู้ร่วมทาง เพื่อจะหาที่ทางอะไรได้ หวังเสียงเพิงจึงเรียกสาวใช้คนนั้นเบาๆ

“เจ้า...” หวังเสียงเพิงยังไม่รู้ชื่ออีกฝ่ายเลยยิงคำถามใส่ “ช่วยเล่าเรื่องงานเลี้ยงในคืนที่ข้า...” หวังเสียงเพิงอีกอึกเล็กน้อย พยายามทำสีหน้าให้อีกฝ่ายเข้าใจ “ให้ข้าฟังได้หรือไม่”

“เรื่องบัดสีเช่นนั้นบ่าวไม่อยากกล่าวถึงหรอกเจ้าค่ะ” สาวใช้ตรงหน้าเอ่ย และมองหวังเหมยหงด้วยสายตาเยียดหยาม “คุณหนูน่าจะรู้ดีแท้ใจไม่ใช่หรือเจ้าค่ะ”

‘ไม่รู้ว้ย!’ หวังเสียงเพิงคิดในใจ เห็นสายตาอีกฝ่ายมองมาที่กำไลหยกของตนจึงถอดให้ “เล่ามาเถอะ ข้าอยากฟัง”

เสียกำไลหยกไปงเดียว ไม่เป็นไรหรอก เพราะในห่อผ้ายังมีของล้ำค่า ที่คนในจวนรวบรวมมาให้อีกหลายชิ้น ตอนนี่สิ่งล้ำค่าคือเธอต้องรู้จักร่างนี้เสียก่อน

ดูท่ากำไลหยกนี้จะมีค่ามาก สาวใช้จึงรับมาแล้วรีบเก็บ ราวกับกลัวว่าเธอจะเปลี่ยนใจ หวังเสียงเพิงไม่สนใจของมีค่านี้หรอก มันไม่ใช่เก๋ทอดของโปรด...

ไม่ได้! ตอนนี้เธอต้องระงับอารมณ์ผิดปกติเพราะฮอร์โมนในช่วงที่มีครรภ์ หยุดคิดถึงของกินสักครู่ก่อน

พอหันมาเห็นสาวใช้เฝ้าอยู่อีกคนกำลังจ้องมองมา หวังเสียงเพิงก็ดึงปิ่นทองอันเล็กยื่นให้ นางรีบรับไปเก็บไว้ ก่อนพยักหน้าให้สหายเล่าความ

“ก็ได้เจ้าค่ะ” สาวใช้ที่ได้กำไลไปทำเป็นเล่นตัว แต่ก็ยอมเล่าโดยดี

พิธีปักปันของคุณหนูใหญ่จวนราชบัณฑิตมีผู้คนมากหน้าหลายตามาร่วมงาน ตระกูลหวังนั้นเป็นบัณฑิตมาหลายรุ่น มีลูกศิษย์มากมายที่ได้ดี เป็นขุนนางใหญ่เพราะการสั่งสอนของคนในตระกูลนี้ และยังมีคนรู้จักมากหน้าหลายตา ไม่นับตระกูลก๊วยฝ่งมารดาของหวังเหม่ยหง เพียงแค่ตระกูลของบิดาก็มีขุนนางมาร่วมงานปักปันของนางเกินครึ่งราชสำนัก แม้แต่ฮ่องเฮายังประทานปิ่นหยกล้ำค่ามาให้ ทุกคนกล่าวว่าคุณหนูหวังเหม่ยหงจะต้องมีอนาคตที่สดใส อาจได้แต่งงานกับขุนนางระดับสูงหรือท่านอ๋องสักคนเป็นแน่

“...วันนั้นฮูหยินตระกูลหวัง ‘สุราดอกบัวทองคำ’ มามอบให้คุณหนูกล่าวว่า เป็นฤกษ์ดีต้องดื่มสุรามงคล สุราดอกบัวทองคำเป็นยาวิเศษสำหรับสตรี ไม่ว่าใครก็อยากดื่มทั้งนั้น นับเป็นของหายากที่ไม่ทำให้เมาเลย รูปร่างก็จะงดงามยิ่งขึ้นไปอีก ทั้งฮูหยินและคุณหนูตระกูลต่างๆ ร่วมดื่มด้วยกันทั้งหมด แต่คุณหนูต้องดื่มเยอะที่สุดเพราะวันนั้นเป็นวันพิธีปักปันของคุณหนู” สาวใช้ที่ได้ปิ่นไปเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

“ใครเลยจะรู้ว่าฮูหยินคิดผิด สุราดอกบัวทองคำนั้นทำให้เมา ทั้งคุณหนูใหญ่ยังคอยอ่อนช้อนคนนั้น พวกเขาก็ไม่มีเวลาดูแลคุณหนูใหญ่เพราะต้องไปดูแลคุณหนูรองที่ล้มพับกลางงาน คนคุ่มกันหญิงเลยอาสาดูแลคุณหนูใหญ่ให้เอง พวกเราเลยไปทำอย่างอื่นแทน” สาวใช้ที่ได้กำไลหยกกล่าวเสริม แล้วก็ปลี่ยนหัวเราะออกมาเบาๆ “ใครเลยจะรู้ว่าคุณหนูกลับไม่ต้องการพวกนาง ไล่เตะตีพวกนางไปแล้วไฟเข้าหาบรูษแทน วันต่อมาทุกคนที่อุตส่าห์รอฟังว่าพลังมนตราของคุณหนูใหญ่ที่ถูกกระตุ้นให้ตื่นขึ้นนั้นเป็นสืออะไร กลับกลายเป็นว่ามีคนไปพบคุณหนูนอนเปลือยเปล่าอยู่ในห้องนอนแขกเสียก่อน แฮ้อ...”

หลังวันปักปันของเด็กสาวหรือหลังวันเกิดอายุครบสิบห้าปี เป็นวันกระตุ้นพลังมนตราของนาง มนตรานั้นติดตัวมาตั้งแต่เกิด สืบทอดทางสายเลือด มีมากมายหลายสือซึ่งสามารถไล่เรียงความแข็งแกร่งได้ตามลำดับ จากอ่อนไปหามาก โดยมนตราสือเหลืองคืออ่อนแอที่สุด จากนั้นเป็นสือเขียวและ

สีฟ้า ผู้ที่แข็งแกร่งมักมีมนตราสีม่วง สีแดง สีดำ และแข็งแกร่งมากที่สุดคือ สีเงิน สีทอง และสีขาว ซึ่งหายากยิ่งกว่ามเข็มในมหาสมุทร แต่ละสีล้วนมีระดับขั้นของตนเองสีละเก้าขั้น สำหรับหญิงสาวแล้วสีของมนตราถือเป็นตัววัดค่าของนาง การเพิ่มระดับพลังมนตราต้องใช้ของวิเศษหายาก ดังนั้นมนตราแรกเกิดจึงมีค่ามาก

ก๊วยเหลียน... มารดาของหวังเหม่ยหรงนั้นมีพลังมนตราสีม่วงเข้ม นางฝึกฝนจนระดับฝีมืออยู่ขั้นเก้า นับเป็นสตรีที่แข็งแกร่งคนหนึ่ง คิดเพียงแต่ว่าวิชาที่นางฝึกเป็นวิชาต้องห้าม ที่ผู้ฝึกห้ามมีทายาทอย่างเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นการทำลายตัวเอง ภายหลังนางจึงทำลายวรยุทธ์ตนเองทั้งหมดเพื่อตั้งครุภวังเหม่ยหรง เท่ากับนางทำลายตัวเองไปด้วย ก๊วยเหลียนอ่อนแอมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ตั้งครุภวัง เจียเล่อวี่งหายาบารุงให้กินมากเท่าไรก็ไม่พอสำหรับภรรยา พอคลอดบุตรสาวก๊วยเหลียนก็สิ้นใจ

และเพราะมีมารดาที่เป็นคนงามหัวใจเด็ดเดี่ยวถึงเพียงนี้ ทุกคนเลยอยากรู้ว่าบุตรสาวของก๊วยเหลียนจะเป็นสตรีที่ยอดเยี่ยมและมีพลังมนตราสีอะไร สามารถฝึกฝนได้ถึงขั้นใด

พอคิดถึงสีหน้าผู้คนตอนเห็นคุณหนูใหญ่ในเช้าวันนั้น รอยยิ้มของสองสาวใช้ก็ยิ่งกลดลึกมากขึ้น คงเพราะไม่มีตระกูลหนุนหลังอีกต่อไป สาวใช้สองคนนี้จึงหัวเราะเยาะคุณหนูใหญ่ที่ตนรับใช้มานานอย่างอาจหาญ หัวงเลียงเฟิงคิ้วกระตุก จึงถามหยิ่งเซิงขึ้นเบาๆ

“พวกเจ้าเห็นว่าข้าไล่ตะเพิดพวกคนคุ่มกันด้วยตาตัวเองหรือ”

“ไม่หรือกเจ้าคะ พวกนางบอกมา”

“คนคุ่มกันเช่นพวกนางไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องโกหกนี้เจ้าคะ”

หวังเลียงเฟิงห่อเหี่ยวหัวใจในบัดดล จึงถามอีก “พวกเจ้าจะอยู่กับข้าที่อารามหรือไม่”

“ใครว่าพวกเราจะอยู่ด้วยเจ้าคะ” สาวใช้ที่ได้ป็นไปเอ่ยเสียงสูงพลางยิ้มกว้าง สายตาเต็มไปด้วยความเยาะเย้ยสาแก่ใจ “พวกเราจะกลับพร้อม

รถม้าของตระกูลเจ้าคะ”

“การที่สตรีไปอยู่อาราม อาจกลายเป็นการยาของนักพรตได้ หากคุณหนูเข้าตานักพรตท่านไหนก็ต้องทำตัวให้ดีนะเจ้าคะ รู้จักเอาใจเขาให้มากหน่อย ชีวิตจะได้สบาย” สาวใช้ที่ได้กำไลหยกเอ่ยเสริม

“อ้อ” หวังเลียงเฟิงไม่แปลกใจเท่าไร เริ่มคาดเดาอะไรได้หลายอย่างแล้ว

ตัดเรื่องอารามที่ยังไม่รู้จำไปก่อน ตอนนี้หวังเลียงเฟิงรู้ว่าตลอดทางที่ขึ้นรถม้าเดินทางไปยังอาราม แม้ว่าตนจะร้องไห้กระซิกเพื่อหาอาหารไปตลอดทางตามประสาคนท้อง ทว่าหูก็ยังได้ยินเสียงชาวบ้านซุบซิบนินทาถึงตัวหวังเหมยหงประมาณว่า ‘ไม่มีมารดาอบรมสั่งสอน’ อะไรเทือกนั้น ประกอบกับคำพูดบางอย่างของหวังซูหยินเกี่ยวกับบุตรของนาง จึงสงสัยว่าสาวใช้สองคนนี้อาจไม่ได้รับใช้หวังเหมยหงอย่างแท้จริง เมื่อหลังทั้งสองอาจเป็นคนของหวังซูหยิน... ที่เป็นมารดาแท้ๆ ของคุณหนูรอง และถูกส่งมาเพื่อจับตาหวังเหมยหง ไม่เช่นนั้นพวกนางจะละทิ้งหน้าที่ดูแลหวังเหมยหงไปหาคุณหนูรองในงานเลี้ยงได้อย่างไร นี่ยังไม่รวมเรื่องของคนคุ้มกันสาวสองคนที่อยู่ในเหตุการณ์นั้น ที่ตอนนี้ไปซื้อถึงหูและไม่กลับมา

คนคุ้มกันสาวพวกนั้นต้องเป็นคนของใครสักคน คนที่อ่านนิยายมาเยอะอย่างหวังเลียงเฟิงเดาได้ไม่ยากหรอก เรื่องในราชสำนักซับซ้อน อาจเป็นใครก็ได้ที่วางแผนส่งคนคุ้มกันหญิงสองคนนั้นมาที่จวนราชบัณฑิตแล้วหาทางทำลายชื่อเสียงจวนนี้ ซึ่งคุณหนูใหญ่หวังเหมยหงก็เป็นเหยื่อของแผนการ ไม่เช่นนั้นแล้วเมื่อถูกคุณหนูใหญ่ที่เฝ้ามาขบขันไล่ไล่ส่ง ทำไมพวกนางถึงไม่ไปตามหวังเจียเล่อผู้เป็นบิดามาดูอาการบุตรสาว หรืออย่างน้อยหากภักดีจริงก็ต้องยื่นฝ่าหน้าประตูห้อง แต่นี่กลับหายเงียบไปอย่างไม่หวั่นไหวเจ้านายที่เฝ้าไม่ได้สติเลยสักนิดเดียว

และต่อให้หวังเหมยหงมีอายุเพียงแค่สิบห้าปี แต่ห้องของนางก็มี ซึ่งมิดชิดกว่าห้องพักแขกเสียอีก เหตุใดจะทำเรื่องบัดสีถึงไม่ไปทำในที่ลับ แต่ทำ

ในที่แจ้ง นำสงสารเจ้าของร่างนี้ที่คนในตระกูลเป็นถึงบัณฑิต กลับไม่โศกเศร้าจนหน้ามืดตามัว เรื่องเล็กน้อยแค่นี้กลับคิดไม่ออก รักหน้าตามากกว่าเลือดเนื้อ ยอมตัดขาดนางมากกว่าจะยอมให้ตนเสียชื่อเสียงไปมากกว่านี้ ไม่แปลกที่หวังเหมยหงจะผูกคอตาย

หวังเลียงเฟิงลู่บ่ท้อใจ อดทนดูใจ ซาติก่อนเธอโชคร้ายที่มีสามีไม่ซื่อสัตย์ แต่ก็ยังมีครอบครัวที่รักยิ่งกว่าอะไร หวังเหมยหงกลับโชคร้ายยิ่งกว่า แต่ก็ยังเป็นโชคดียังหวังเลียงเฟิงที่ได้โอกาสมีชีวิตใหม่ ได้ทำหน้าที่มารดาของเด็กที่อยู่ในอุทรของร่างนี้ ถึงต้องโชคร้ายถูกตัดขาด แต่เธอก็ยังรอดชีวิต เพราะนี่คือหวังเลียงเฟิง ไม่ใช่หวังเหมยหง จึงไม่รู้สึกละแสบใจและผิดหวังกับสิ่งที่คนรอบข้างกระทำมากนัก เธอมองว่าเป็นเรื่องของผู้อื่น ที่ต้องสนใจคือเรื่องของตนเองต่อจากนี้ต่างหาก

“ข้าเข้าใจแล้ว” หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ

ท่าทางไม่ยินดีในร้ายนั้นทำให้สองสาวใช้หน้าชา พวกนางคาดว่าพอคุณหนูใหญ่จะถูกลูกตอดทั้งคงต้องพุ่มพ่ายรำให้ หรือจะเรียกว่าที่ผ่านมาเสียหน้าตาไปมากแล้ว ยามนี้จึงปลงตกและยอมรับชะตากรรมได้

สาวใช้ทั้งสองมองหน้ากันแล้วก็พลันรู้สึกผิดหวังที่ไม่อาจหาเรื่องราวไปเล่าให้หวังเหมยหลิน หรือคุณหนูรองฟังจนหัวเราะคิกคักได้

“คราวนี้ช่วยเล่าเรื่องอารามต้าอันให้ข้าฟังทีสิ” หวังเลียงเฟิงถามต่อ จะไปอยู่ที่อารามก็ต้องรู้ว่าอารามนั้นเป็นเช่นไร จึงจะอยู่ได้อย่างสงบ

“ที่อารามต้าอันมีนักพรตหลายท่าน คุณหนูใหญ่เป็นคนของตระกูลหวังที่อุปถัมภ์อารามนั้น อาจไม่โดนรังแกเจ้าค่ะ” สาวใช้ที่ได้กำไรหายกกล่าว “ขอเพียงคอยประจบเอาใจนักพรตที่นั่น คุณหนูก็อยู่ได้อย่างสบาย”

หวังเลียงเฟิงเริ่มคิ้วกระตุก ดูเหมือนอารามที่ตนรู้จักจะไม่เหมือนอารามในโลกนี้

“อย่างที่บ่าวกล่าวไปแล้ว คุณหนูใหญ่เป็นคนงาม อาจต้องตานักพรตลักท่าน เขาอาจรับท่านเป็นภรรยา หากท่านปรนนิบัติเขาดี ท่านก็จะมีความสุข

เจ้าค่ะ” รอยยิ้มของสาวใช้ที่ได้ขึ้นไปกดลิ้มมากขึ้น ดวงตาดำแวววาวเหี้ยม “แต่
อารามตัวอันนั้นอยู่ในป่า ต้องลำบากหน่อยนะเจ้าค่ะ”

หวังเลียงเฟิงฟังแล้วหน้าเปลี่ยนสี อาราม... ภรรยาของนักพรต... ใน
ป่า นี่มันอะไรกัน! หมายความว่าเธอคงต้องรีบหนี ก่อนที่จะไปถึงอารามนั้น!

หวังเลียงเฟิงไม่รู้หรือว่า โลกนี้พิสดารมากกว่าโลกเก่าของเธอยิ่งนัก!

ปาด้าหวู่ปรากฏแล้ว

ข่าวใหญ่จากพิราบนี้อีสานจากเขตชุมชนหิสร้างความปั่นป่วนไปทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่ฮ่องเต้รวมทั้งเหล่าองค์ชายผู้หมายปองตำแหน่งองค์รัชทายาท ถึงกับสั่นสะท้าน เหล่าขุนนางก็สั่นสะเทือน ป้าศักดิ์สิทธิ์ที่ในสามพันปีจะปรากฏขึ้นเพียงสามวันได้ปรากฏขึ้นแล้ว!

ขอทำความเข้าใจปาด้าหวู่ ป้าแห่งนี้เป็นแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งตำหนักว่าได้โดยจะปรากฏขึ้นที่เขตชุมชนหิสร้างในทุกสามพันปี ในนั้นมีสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ที่ทรงพละเนญภาพ ชนิดที่ว่าแค่สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ตัวเล็กจ้อยก็สังหารผู้มีวรยุทธ์พลังมนตราสีฟ้าขั้นเก้าร้อยคนได้ในพริบตา ต่อสู้กับผู้ที่มีพลังมนตราสีแดงขั้นห้าได้อย่างสบาย การจะจับมันนั้น อย่างน้อยต้องใช้ผู้ที่มีพลังมนตราสีดำ เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ในปาด้าหวู่นี้มีพลังเหวะ ผิดกับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ในแดนลับแลอื่นสามารถบันดาลโชคดลภาให้มนุษย์ได้ไม่จบสิ้น จึงเป็นที่หมายปองของทุกคน

นอกจากพวกมันแล้ว ในปาด้าหวู่ยังมี 'วังไร้กาล' ที่เก็บของวิเศษอีกมากมาย อันเป็นขุมสมบัติลับที่ใครต่อใครต่างหมายปอง

บรรพบุรุษตระกูลหิสร้าง ผู้ปกครองตำหนักคนแรกนั้นได้สัตว์ศักดิ์สิทธิ์นี้มา

ไว้ในครอบครองหนึ่งตน ทำให้ตำหนักถูกสร้างขึ้นเป็นแคว้นที่แข็งแกร่ง มั่นคง และเกรียงไกรมาหลายพันปี ดังนั้นจึงมีคำจารึกเอาไว้ว่า...

‘หากป่าดำหุบปรากฏขึ้นแล้วไซ้ องค์ชายใดสามารถจับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ที่ทรงพละนาภภาพที่สุดกลับมาได้ องค์ชายนั้นจะได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาท ได้ขึ้นครองราชย์ในกาลต่อมา’

ก่อนหน้านี้มีหลายองค์ชายเปิดศึกทำหั่นชิงตำแหน่งองค์รัชทายาทกัน อย่างเงิบเงียบ ขุนนางน้อยใหญ่ต่างเลือกฝักฝ่าย สนมชายา สองเฮา หรือ แม้แต่ไทเฮาก็เข้าร่วมด้วย ทำเอาหลั้หยางเหวินฮ่องเต้กลัดกลุ้มเป็นอันมาก ทรงเป็นถึงฮ่องเต้ เหตุใดจะไม่ทราบว่าลับหลังพระองค์ คนรอบข้างนั้นมีมือเปื้อนเลือดไปมากมายเพียงใด บัลลังก์มังกรของพระองค์นั้นเหมือนเป็นเนื้อชิ้นโตที่ อยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า ซึ่งเดรัจฉานพวกนั้นอาจไม่รอให้ถึงเวลาที่พระองค์ สิ้นพระชนม์เองด้วยซ้ำไป

“องค์ชายใหญ่ละ” ฮ่องเต้ตรัสถาม

“องค์ชายหยางจื่อประทับอยู่กับสองเฮาพะยะค่ะ” เกากงงตอบ

“องค์ชายสามละ” ฮ่องเต้ตรัสถามหาอีกหนึ่งชั่วอานาจ

“องค์ชายหยางจิ้งประทับอยู่กับไทเฮาพะยะค่ะ” เกากงงตอบ

“ดี! เห็นชัดดีว่าใครเป็นพวกใคร” ทรงประชดไปเช่นนั้น ลักพักจึงฉุกใจ นึกถึงใครอีกคน “องค์ชายรองละ”

“พระองค์ก็ทรงรู้อยู่” เกากงงลอบชำเลื่องมองฮ่องเต้ ก่อนจะตอบอย่าง ลำรวม “องค์ชายรองประทับในจวน กำลังนั่งชมดอกเหมยและบรรเลงเพลง พิณอยู่พะยะค่ะ”

“ใจเขาจะไม่เตรียมตัวเลยกระนั้นหรือ” ฮ่องเต้ตรัสถามเสียงสูง “หรือ ว่าระดับฝีมือเช่นเขา การจับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์นั้นง่ายเกินไป จึงไม่... ต้องใช้แน่ ใช้นั่น” ทรงคาดหวังอย่างลมๆ แล้งๆ

“กระหม่อมว่าองค์ชายรองมิสนพระทัยในราชบัลลังก์หรอกพะยะค่ะ”

เกากงงสาดความจริงใส่จนฮ่องเต้หน้าชา หากกงกมมิใช่ผู้ดูแลพระองค์

มาแต่เล็ก คงได้สั่งตัดหัวเสียบประจานหน้าประตูวังแน่นอน

“ข้าจะต้องหาชายให้เขา เป็นสตรีที่ทะเยอทะยานและเป่าหูเขาให้อยากได้ราชบัลลังก์ของข้าเสียที” ฮ้องเต๋ริเริ่มแผนการชู้กับลูกชายตัวเอง นึกปวดใจลึกๆ คนที่อยากให้ได้บัลลังก์กลับไม่แยแส แต่พวกที่ไม่อยากให้ได้บัลลังก์กลับกระสัน วางแผนได้ทุกวี่ทุกวัน

“ฝ่าบาท...” เกากงงเอ่ยอย่างนอบน้อม “สตรีที่ทะเยอทะยานมีบานตะไท เสียแต่องค์ชายรองไม่เคยถูกพระทัย กระหม่อมว่า...” เกากงงขยับกายเข้าไปใกล้ฮ้องเต๋แล้วกระซิบบอกแผนการ “พระองค์รับสั่งให้องค์ชายเหวินหลงทำภารกิจลับ ชัดขวางการจับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ขององค์ชายองค์อื่นน่าจะดีกว่านะพะย่ะค่ะ ถ้าเป็นราชโองการ องค์ชายรองย่อมไม่กล้าปฏิเสธ”

ฮ้องเต๋มองสีหน้าจริงจังของเกากงงแล้วกุมขมับ ในหมู่องค์ชายทั้งหมด องค์ชายรองนั้นมีน้ำหน้าในพระทัยพระองค์มากที่สุด หากเป็นไปได้ก็ไม่อยากบังคับเขาเลยแม้แต่น้อย “คราวที่แล้วเขายังโกรธข้าไม่หายเลย”

“ฝ่าบาททรงทำด้วยความหวังดีเฉกเช่นบิดาพึงมีต่อบุตร องค์ชายเหวินหลงจะต้องเข้าพระทัยแน่พะย่ะค่ะ” เกากงงบอก “ฝ่าบาทคงไม่ทรงอยากให้องค์ชายรองต้องปกปิดตัวตนตลอดไปกระมัง”

ฮ้องเต๋ส่ายคางแล้วกำหมัด ไม่นานก็มีราชโองการปล่อยออกมาฉบับหนึ่ง

หวังเลียงเฟิงลู่บท้องพลางคิดทบทวนถึงเรื่องในชาติภพก่อน แนนอน
ว่าเมื่อผ่านพ้นการแต่งงาน หญิงสาวส่วนมากล้วนปรารถนามีลูกน้อย หวังเลียงเฟิงก็ไม่ผิดจากนั้น เสียแต่ชาติก่อนร่างกายเธอไม่ค่อยแข็งแรง กว่าที่ตั้งครรภ์จึงยากแสนยาก พอกำลังจะได้ลูกสมใจก็เกิดเรื่องขึ้นเสียนี้ ก่อนหน้านั้นก็เคยอ่านพวกตำราดูแลตนเองระหว่างตั้งครรภ์อยู่ ว่ากันว่าต้องหมั่นพูดคุยกับเด็กในท้อง ฝ่อจนคลายจิตใจ ปล่อยวางทุกสิ่ง และกินปลาเป็นอาหารหลัก เด็กจะได้คลอดออกมาฉลาดๆ และอีกสารพัด ดังนั้นเธอไม่ควรไปอยู่อารามที่มีนักพรตบ้ากาม และต้องกินเจไปตลอดชีวิต พอถึงเมืองข้างหน้าเธอจะรีบหอบ

เอาของมีค่าแล้วหนีไปตั้งตัวที่ไหนสักแห่ง

ขณะที่หวังเลียงเฟิงกำลังคิดวางแผนอยู่เงียบๆ รถม้าก็เคลื่อนตัวเข้าเขตป่า ชั่วพริบตาก็มีโจรป่าโผล่มาจากไหนไม่รู้บุกเข้ามาโจมตีคนขับรถม้า คนขับรถม้านั้นมีฝีมือพอตัวก็จริง แต่เมื่อปราศจากคนคุ้มกันที่มีฝีมือสูงส่งก็ไม่อาจต้านเหล่าโจรป่าที่มากันหลายสิบคนได้ ไม่นานเลือดก็สาดกระเซ็น สาวใช้สองคนกรีดร้องกอดคอกัน ไม่ทันได้ขยับตัวหนีห่างไปชุกกายอีกด้านหนึ่งของรถม้าเหมือนคุณหนูใหญ่ โจรป่าก็กักขฬะก็เอื้อมมือมากระชากร่างพวกนางออกไป

หวังเลียงเฟิงเห็นสาวใช้ไม่รักดีถูกลากออกจากรถม้าไปทั้งน้ำตานองหน้าก็รีบร้อนหันกลับมามองหาอะไรที่พอจะเป็นอาวุธได้ ทว่าสิ่งที่พบก็มีเพียงคันฉ่องสำริดอันเดียว

หวังเลียงเฟิงเปิดหน้าต่างหมายจะปีนหนี ทว่ากลับเห็นโจรป่ากำลังย่ำยีสาวใช้สองคนอย่างสำราญ ดังนั้นแทนที่จะได้หนีออกไปทางหน้าต่าง เธอจึงเร่งปิดหน้าต่างและประตुरถม้าให้แน่นเพื่อไม่ให้คนเถื่อนเอื้อมมือเข้ามาได้

บานประตูกำลังจะถูกกระชากออกไปอีกครั้ง ครานี้หวังเลียงเฟิงหวาดกลัวจนสติแตก ก็ม้วนผ้าแนบกับคันฉ่องสำริดแล้วพร่ำเอ่ยอย่างคนเสียสติ “ขอร้องละ...ขอร้องละ!” เธอคิดว่าคันฉ่องสำริดนี้พามาที่โลกแห่งนี้ แม่เลียงบอกว่ามันจะคอยปกป้องคุ้มครองเจ้าของให้ปลอดภัย ตอนนี้เธอกำลังต้องการการปกป้องเป็นอย่างมาก! เธออยากจะหนีออกไปจากตรงนี้ ไปที่ไหนก็ได้... ที่ไหนก็ยอมได้ทั้งนั้น!

โจรป่ากระชากประตुरถม้าหวังโยนโล่ธนูขว้างใน ทว่าทุกสิ่งกลับว่างเปล่า

‘จวนสุขสงบ’ ขององค์ชายรองแห่งราชวงศ์หลินนั้นขึ้นชื่อเรื่องความเงียบสงบยิ่งกว่าจวนขององค์ชายอื่น ภายในจวนนั้นใหญ่โตกว้างขวาง มีแค่องค์ชายรองและบ่าวรับใช้ชายไม่ถึงสิบคน ชาวบ้านที่อยู่รอบบริเวณแทบไม่

เคยได้ยินเสียงใดเล็ดลอดออกมาจากจวนนี้ กล่าวกันว่าหากไม่มีเสียงฝีเท้าขององค์ชายรองดั่งแว่วมากับสายลม จวนแห่งนี้ก็วิ้งเวงเหมือนสุสานทีเดียวเอง

องค์ชายหลี่เหวินหลงนั้นมีเรื่องเล่าสนุกปากมากมาย เริ่มตั้งแต่มารดาเขามีสกุลเดิมว่าหยาง มีนามว่าเสวี่ยหู่ เป็นจอมยุทธ์หญิงมีชื่อคนหนึ่งในยุทธภพ และเป็นชายาองค์แรกของหลี่หยางเหวินหรือฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ซึ่งในตอนนั้นเป็นเพียงองค์ชายเจ็ดแห่งราชวงศ์ที่ไม่มีอะไรโดดเด่น

กล่าวกันว่าพวกเขาพบกันเพราะหยางเสวี่ยหู่ยื่นมือมาช่วยหนุ่มน้อยแปลกหน้าให้รอดชีวิตจากเหล่านักฆ่ารับจ้างขณะเดินทางกลับเมืองหลวง หลังจากองค์ชายเจ็ดเสด็จกลับวังก็ถูกเขาลงต้อนหน้าพระบิดา ขอพระราชทานสมรสให้ตนกับหยางเสวี่ยหู่ ทั้งคู่รักใคร่กันยิ่งนัก จนชาวบ้านเล่าขานเป็นตำนานรักบทหนึ่ง ระหว่างองค์ชายสูงศักดิ์กับหญิงสามัญชน

ในตอนนั้นมีการแย่งชิงตำแหน่งองค์รัชทายาท มาตราว่าองค์ชายเจ็ดไม่โดดเด่นทางสายเลือดเพราะตระกูลฝ่ายมารดาเป็นเพียงบัณฑิต มีตำแหน่งต่ำต้อย แต่ได้หยางเสวี่ยหู่อยู่ข้างกายช่วยรับมือปัญหาต่างๆ ที่โถมเข้ามา จึงรอดจากการปองร้ายครั้งแล้วครั้งเล่า องค์ชายเจ็ดสามารถแสดงศักยภาพของตนได้เต็มที่จนต้องพระทัยอดีตฮ่องเต้ กลายเป็นองค์รัชทายาทและขึ้นเป็นฮ่องเต้องค์ใหม่ในที่สุด

ไม่ว่าจะอำนาจจะทำให้ใจคนเปลี่ยนแปลง หลี่หยางเหวินฮ่องเต้ที่เคยรักมั่นต่อหยางเสวี่ยหู่ดูหिनผากลับต้องการอำนาจของตระกูลใหญ่เพื่อรากฐาน เสกสมรสกับคุณหนูตระกูลฉิน... ตระกูลแม่ทัพรักษาเมือง ภายหลังแต่งตั้งนางเป็นฮ่องเฮา นางหงส์คู่บัลลังก์

ขณะที่หยางเสวี่ยหู่ผู้เหน็ดเหนื่อยทั้งกายใจเพื่อพระองค์ ตระกูลกลับได้เพียงตำแหน่งเล็กๆ ในกองทัพบางตอนเหนือ ดูอย่างไรก็เป็นการขับไล่เหล่าชาวยุทธ์ตระกูลหยางให้ไปไกลๆ จะได้ไม่มาวอแวแก้แค้นฮ่องเต้ที่ไม่รักษาสัจจะว่าจะรักและดูแลหยางเสวี่ยหู่ตลอดไป

คนรักใจแปรเปลี่ยน ครอบครัวก็ถูกถีบส่งไปไกลถึงเพียงนั้น หยาง-

เสวียหฺรเป็นสตรีที่มีศักดิ์ศรีพอตัว เมื่อหลี่หยางเหวินฮ่องเต้ถามนาง “มีอะไรที่ข้าพจะไถ่โทษให้เจ้าได้บ้าง”

หยางเสวียหฺรก็ตอบเพียงประโยคเดียว “ทรงปล่อยหม่อมฉันไปเถอะเพคะ”

หยางเสวียหฺรเป็นสตรีที่กล้าทำหยาฮ่องเต้ คงไม่มีอีกแล้วในปฐพีนี้! นางคืนตำแหน่งและอำนาจ เดินทางจากไปพร้อมครอบครัว ชาวยุทธ์ทั้งหลายต่างโกรธเกรี้ยว ละทิ้งเมืองหลวงแล้วเดินทางขึ้นเหนือ ติดตามคนตระกูลหยางไปจนหมด พี่ชายหยางเสวียหฺรนามว่าหยางเสวียเหยียนจับแค้นแทนน้องสาว แต่ก็เห็นแก่นาง คำนึงถึงไมตรีเก่า ไม่อาฆาตลาลังหารคนสกุลหลี่ แต่มุมนะได้แต่จำจนได้เป็นถึงแม่ทัพแดนเหนือ ประกอบกับเหล่าชาวยุทธ์ที่มาสวามิภักดิ์ เพราะชมชอบนิสัยของคนสกุลหยาง ทำให้ทัพอุดรนั้นแข็งแกร่งดุดำพวงเหล็กไม่ลี ขนาดกำพวงเหล็กยังไม่อาจสู้ได้

หลี่หยางเหวินฮ่องเต้สำนึกเสียใจในภายหลัง ส่งสารไปอ้อนวอนหยางเสวียหฺรหลายฉบับ แต่นางก็ไม่เคยใจอ่อนให้พระองค์อีก ยิ่งดีที่สาวใช้ของนางเคยเป็นคนของหลี่หยางเหวินมาก่อน จึงแยมพรายให้ฮ่องเต้ทราบถึงโอรสที่กำลังเกิดกับนาง ซึ่งตระกูลหยางซ่อนตัวเด็กน้อยไว้ในแดนเหนือ แต่กว่าฮ่องเต้จะรู้ หลี่เหวินหลงก็อายุห้าขวบแล้ว

กองทัพอุดรนั้นแข็งแกร่งที่สุดในห้าทัพ ทั้งยังมีรากฐานมาจากชาวยุทธ์ กฎของราชสำนักมีหรือจะล้าคัญเท่ากฎแห่งยุทธภพ ต่อให้ฮ่องเต้จะทำสงครามเพื่อรับตัวหยางเสวียหฺรกับโอรสกลับ ก็ไม่มีผู้ใดเกรงกลัวเลยสักคน

ไม่ใช่เพราะพวกเขาคิดว่าพวกตนแข็งแกร่งจนเอาชนะทัพหลวงได้ แต่พวกเขาคิดว่าตนยอมตายดีกว่ายอมทำร้ายน้ำใจผู้เป็นทั้งนายและสหาย อีกทั้งตัวหยางเสวียหฺรเองก็เป็นคนเย่อหยิ่ง หากถูกบีบบังคับมากเข้าอาจฆ่าตัวตายพร้อมบุตรชายก็เป็นได้ ดังนั้นวิธีบีบบังคับทาร์ณจิตใจเพื่อให้ได้โอรสมาเลี้ยงดูนั้น ไม่ว่าวิธีการใดก็ล้วนต้องโยนทิ้ง

ฮ่องเต้ใช้ไม้แข็งไม่ได้จึงได้แต่ใช้ไม้อ่อน ส่งสารมาอ้อนวอนสองแม่ลูก

อยู่นาน อีกทั้งยังส่งเสียง ของวิเศษ และของมีค่าไปให้มากมาย แม้ตัวไม่ไป แต่พิราบสื่อสารยังบินออกจากวังหลวงในทุกวัน ทว่าหยางเสวี่ยหฺงกลับยกมือสาบานเอาไว้แล้วว่าต่อให้ตายก็ไม่ขอพบชายคนนี้อีก ทุกสิ่งที่ย่องแต่ทำมีแต่คนรอบข้างเท่านั้นที่ใจอ่อน ส่วนตัวนางแม้จากไปยังทิ้งคำสั่งเสียแก่หลี่เหวินหลงเพียงประโยคเดียว

“อย่าได้มีหนึ่ง และอย่าได้มีสอง”

‘อย่าได้มีหนึ่ง และอย่าได้มีสอง’ คืออะไร

หากทราบประวัติของหยางเสวี่ยหฺงก็จะรู้ว่าหมายถึงสตรี นางไม่ต้องการให้บุตรชายที่ยังไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์ชายคนนี้มีนิสัยเหมือนบิดา ที่เคยให้คำมั่นสัญญาว่าจะรักนางเพียงคนเดียวตลอดชีวิต แต่สุดท้ายก็แปรเปลี่ยนหยางเสวี่ยหฺงคิดว่าสตรีที่น่าสงสารเช่นนี้มีแค่นางคนเดียวก็พอ นางไม่ต้องการให้หลี่เหวินหลงผู้เป็นสายเลือดของนางทำร้ายสตรีอื่น เจกเช่นที่บิดาทำกับมารดาเขา! ชายาขององค์ชายหลี่เหวินหลงจะต้องไม่เป็นหมายเลขหนึ่ง และต้องไม่มีหมายเลขสอง ต้องมีเพียงนางคนเดียวเท่านั้น!

หลังการตายของหยางเสวี่ยหฺง แม่ทัพหยาง พี่ชายของนางปฏิเสธราชโองการแต่งตั้งน้องสาวเขาเป็นพระชายา ด้วยเป็นคำสั่งเสียของหยางเสวี่ยหฺง ที่แม้ตายก็ไม่ขอข้องเกี่ยวกับคนสกุลหลี่อีก แต่มารดาไม่เกี่ยวข้องได้ บุตรชายไม่เกี่ยวข้องไม่ได้ เหตุเพราะคนสกุลหลี่หรือฮ่องเต้บังคับปัจจุบันเป็นบิดาของหลี่เหวินหลง

หลังถกเถียงกันมานาน หลี่เหวินหลงที่จวนเจียนได้ใช้สกุลหยางก็ได้รับราชโองการแต่งตั้งเป็นองค์ชายรองหลี่เหวินหลง และต้องเดินทางเข้าวังหลวงเพื่อพบพระบิดาในวัยสิบขวบ

องค์ชายน้อยเดินทางมาท่ามกลางสายตาสัตว์กินเนื้อไม่คายกระดูกมากมาย อะไรคือนาม ‘เหวินหลง’ อันแปลว่า ‘มังกรผู้มั่นคง’ ใจหยางเสวี่ยหฺงคงมาดหมายให้ลูกชายขึ้นครองบัลลังก์ต่อจากพระบิดาเลยกระมัง... ความเหิมเกริมของหยางเสวี่ยหฺงนั้นไม่เท่าไร แต่ท่าทีของฮ่องเต้นั้นคืออะไร พอได้

ยินนามของโอรสก็มีสีหน้าปรีหมัดและตรัส

“มีชื่อข้าอยู่ในชื่อเขาด้วย”

ไม่ได้ลำนึกเลยว่าที่หยางเสวียหวู่ตั้งชื่อลูกชายด้วยนามนี้ เพราะพระองค์มันใช้ไม่ได้! และลูกชายของนางจะต้องมีจิตใจยิ่งใหญ่กว่าพระองค์มันคงกว่าพระองค์! เป็นมังกรผู้มันคงอย่างแท้จริง!

และเพราะฮ่องเต้มีความสุขไปในทางที่ผิดเช่นนี้ ไทเฮา ฮองเฮา และเหล่าพระชายาจึงได้ชิงชิงองค์ชายหลี่เหวินหลงตั้งแต่มิได้เห็นแม้ชายแขนเสื้อองค์ชายน้อย แค่นามของเขาก็กลบนามของโอรสพวกนางหมดแล้ว แล้วยังมี... เสียนเพย

ฮ่องเต้พระราชทานองค์ชายหลี่เหวินหลงให้เจ้เจี้ยนเพยดูแล เสียนเพยคนนี้เข้าวังมานาน ได้รับความโปรดปรานก็มาก แต่ยังไม่มียศหรือธิดาเพราะถูกเล่ห์กลในตำหนักในเล่ห์งานจนทำให้นางไม่สามารถตั้งครรรภ์ได้ เมื่อทราบดีว่าตนไม่อาจมีลูกได้ พอได้รับโอรสพระราชทาน เจ้เจี้ยนเพยก็ยินดีจนล้นน้ำตา ขนาดองค์ชายหลี่เหวินหลงยังไม่เสด็จมาถึงวังหลวง ฮ่องเต้ยังพระราชทานของล้ำค่าสำหรับเลี้ยงดูโอรสให้นางมากมายจนล้นตำหนัก

น้ำขึ้นเรือก็สูงขึ้นตาม พริบตาเดียวเจ้เจี้ยนเพยผู้ขาดการสนับสนุนจากทั้งไทเฮาและฮองเฮากลับได้รับความโปรดปรานมากที่สุดใล้พระชายาวงศ์ตระกูลได้รับการปูนบำเหน็จเลื่อนชั้น โตเด่นกว่าพระชายาคนอื่นๆ

เห็นคู่แข่งได้ดีเช่นนี้ สตรีนางอื่นมีหรือจะไม่กราดเกรี้ยว เฉินฮองเฮาถึงกับพุ่มแจ้นลายครามลงพื้นแตกไปหลายใบ นี่ขนาดพระโอรสยังเสด็จมาไม่ถึงยังเป็นถึงเพียงนี้ หากหลี่เหวินหลงเหยียบวังเมื่อไร ฮ่องเต้จะไม่ทรงโปรดเขาจนยกเจ้เจี้ยนเพยขึ้นมาแทนนางเลยหรือ!

หลี่เหวินหลงโชคดีที่พระบิดาโปรดปราน แต่โชคร้ายที่คนรอบกายส่วนมากเกลียดชัง ก่อนจะเข้าวังเขาถูกมือสังหารลอบโจมตีหลายครั้ง อาศัยที่คนรอบข้างล้วนเป็นจอมยุทธ์ จึงแคล้วคลาดปลอดภัยเสมอ ใครเลยจะคิดว่าพอเข้าวังวันแรก ขนมหูที่เจ้เจี้ยนเพยนำมาต้อนรับพระโอรสกลับมีพิษ ใบหน้า

องค์ชายหลี่เหวินหลงบวมแดงจนหมดหวงต้องกรีดแค้นเพื่อรีดพิษออก จึงรักษาชีวิตเอาไว้ได้

ฮ่องเต้ก็วิจารณ์แทบสั่งประหารชีวิตเจิ้งเสียนเฟย แต่หลี่เหวินหลงคุกเข่าขอพระราชทานอภัยโทษเอาไว้ทัน คนที่ตายจึงมีเพียงนางกำนัลผู้ทำขนมจานนั้น ซึ่งพอถูกจับได้ ไม่ทันค้นถาม นางก็ชิงกินยาพิษฆ่าตัวตายไปแล้ว จึงไม่รู้ว่าเป็นฝีมือใคร

ผลจากเหตุการณ์นั้นทำให้หลี่เหวินหลงต้องสวมหน้ากากสีดำเสมอ พลังมนตราในกายที่กระตุ้นออกมาได้ก็มีเพียงสีเหลืองอ่อน อันเป็นระดับล่างสุด เขาชอบหมกตัวอยู่แต่ในตำหนัก พอถึงคราที่มีจวนเป็นของตนเองก็หมกตัวอยู่แต่ในจวน การเรียนหรือต่อสู้ก็ไม่อาจสู้ผู้อื่นได้ ทำให้เหล่าอาจารย์พากันล่าหย่า เขากลายเป็นตัวตลกผู้นำหัวเราะเยาะของเหล่าองค์ชายทั้งหลายของเฮา ไทเฮา และเหล่าสนมชายาต่างสนใจที่เด็กคนนี้ไม่อาจเทียบไอรสของพวกนางได้แล้ว

‘หลี่เหวินหลงมังกรเขาหึก เป็นได้แค่เพียงงูดิน อปลักษณ์ทั้งรูปกายความรู้ และฝีมือ มีตัวอย่างเดียวคือได้รับความโปรดปราน’

บัดนี้มังกรเขาหึกผู้นั้นกำลังอ่านรายงานจากองค์กรข้ารับหน่วย ‘ปึกกา’ ที่อยู่ในการดูแลของตน หลี่เหวินหลงอ่านจบก็ยื่นรายงานกลับไปเผาไฟ ก่อนเอ่ยขึ้นพลางทอดถอนใจเบาๆ

“สรุปว่าตระกูลหูเข้ากับฝ่ายไทเฮาแล้วจริงๆ ข้าหลงนึกว่าพวกเขาเดินทางสายกลางมาตั้งนาน”

ตระกูลหูเป็นตระกูลบัณฑิต คนในตระกูลมีศักดิ์ในราชสำนักเป็นขุนนางชั้นเจ็ด ทำงานทั่วไปในสำนักราชบัณฑิต แต่เดิมสงบเสถียรเยือกเย็นไม่ฝักฝ่ายใด แต่หย่งหนาน... คนของเขาสืบทราบมาว่าวันงานเลี้ยงหลังพิธีปักปัน หูซูหยินได้นำสุราดอกบัวทองคำมามอบเป็นของขวัญแก่คุณหนูใหญ่ตระกูลหวัง วัตถุประสงค์ทำสุราดอกบัวทองคำนั้นหายาก ดอกบัวทองคำได้ชื่อว่า เป็นของขวัญพิเศษ ที่แม้จอมยุทธ์ที่ไปถึงแดนลับแลยังนำกลับมาได้เพียงสามกลีบ

น่าสงสัยว่าตระกูลนี้มีเบื้องหลังอะไร ไม่น่าว่าฝ่ายไทเฮาอาจเริ่มหาทาง
ดึงตัวคนที่ไม่ฝักใฝ่ใดเข้าพวกตนแล้วกระมัง

พูดถึงงานเลี้ยงที่จวนราชบัณฑิต... หลีเหวินหลงก็เริ่มคิดถึงเรื่อง
ประหลาดบางอย่าง เขาถอดหน้ากากสีดำออก เผยใบหน้าที่แท้จริง ซึ่งมีเพียง
คนสนิทเท่านั้นที่ได้เห็น

‘บุรุษผู้หนึ่ง เปรียบดังหยกงาม’

เหล่าองค์กรลับลอบมองใบหน้าที่ยากจะได้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่าอย่าง
ไม่อึดหน้า ใครที่กล่าวว่าองค์ชายรองเหวินหลงอัปลักษณ์ คนผู้นั้นช่างโง่งม
ที่ล้าต่าตราผู้อื่นโดยไม่รู้ความอย่างแท้จริง

ว่ากันว่าองค์ชายเจ็ดหลีหยางเหวินตกลุมรักหยางเสวียหฺรเพราะ
ดวงตาคู่นั้นอย่างแท้จริง ในแผ่นดินนี้ยากจะหาใครที่มีดวงตางดงามเท่านั้น
ได้ คงมีแต่บุตรชายที่เกิดจากนางเท่านั้น

ผมดำยารวากับนกกาตัดกับผิวขาวผ่องราวกับหยกหิมะเพราะ
เติบโตในแดนเหนือและไม่ชอบออกงานสังสรรค์ สีดำตัดขาวเช่นนี้ทำให้ความ
งามของชายหนุ่มยิ่งลึกล้ำ เจ็ดฉันทราวกับเทพเซียน องค์ชายเหวินหลงนั้นคล้าย
กับคัดเอาสิ่งที่ดีที่สุดของบิดากับมารดามาไว้ที่ตนจนหมดสิ้น

บาดแผลในอดีตนั้นหายนานแล้ว แต่ที่สวมหน้ากากปกปิดเอาไว้เพราะ
เขาชอบทำงานในที่ลับ หาใช่ในที่แจ้งอย่างองค์ชายอื่น หน้ากากที่สวมนั้นแม้
หาซื้อได้ทั่วไป แต่ก็ปกปิดสีในของคนสวมได้เป็นอย่างดี

รูปโฉมตรงหน้า อย่่ว่าแต่สตรี แม้แต่บุรุษยังถูกล่อลวงได้ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า หากองค์ชายหนุ่มไม่ขยับมือขีดหน้ากากตน คนมองคงนึกว่าเขาเป็น
ภาพวาดของเทพแห่งความงามที่เหล่าหญิงสาวใฝ่ฝัน

“ทูลองค์ชาย หย่งหนานกลับมาแล้วพะยะค่ะ” บ่าวรับใช้ชายเข้ามา
รายงาน

หลีเหวินหลงพยักหน้า ครั้นเห็นคนสนิทที่ออกไปสืบข่าวกลับมาพร้อม
ดวงตาที่แดงก่ำก็เอ่ยถามอย่างแปลกใจ “เกิดอะไรขึ้น”

หย่งหนานคือคนสนิทที่อยู่กับเขามากที่สุดคนหนึ่ง เมื่อเห็นอีกฝ่าย
อีกอ้อมมองกลุ่มองค์กรลับอย่างหนักใจ องค์ชายหนุ่มจึงโบกมือให้คนอื่นออกไปจนหมด เหลือเพียงเขากับเจ้าตัว หย่งหนานคุกเข่าลงดังตูด ก้อนเอ๋ยเสียง
ลั่นปนสะอื้น

“กระหม่อมสมควรตายร้อยครั้งพันครั้งพะยะค่ะ!”

หลี่เหวินหลงกะพริบตาแผ่วเบา หย่งหนานนั่นคือชายอกสามศอก อาจ
ไม่ดูเด่นเท่าพวกองค์กรลับ แต่เขาไม่ใช่คนขี้แย เห็นหย่งหนานรำให้ก็ว่าแปลก
แล้ว นี่ถึงกับกล่าวว่าตนสมควรตาย องค์ชายหนุ่มจึงวางหน้าากลงแล้วเดิน
เข้าไปหา ก่อนถามย้ำเสียงเข้ม “เกิดอะไรขึ้น”

หย่งหนานสะอื้นและเงยหน้ามองผู้เป็นนาย เมื่อเห็นสีหน้าผู้เป็นนายก็
ตระหนักได้ว่าองค์ชายของเขายังไม่รู้เรื่อง ไม่สิ... ต้องบอกว่าไม่รู้อะไรเลย เขา
ลังเลเพียงครู่ ก่อนจะกลั๊กลีนตอบเสียงลั่น “คุณหนูใหญ่แห่งสกุลหวัง...
หายตัวไปพะยะค่ะ”

หลี่เหวินหลงมองคนตรงหน้าอย่างค้นหาและเต็มไปด้วยความสงสัย
หย่งหนานจึงกล่าวเสียงเบา

“วันเพ็ญปักปันของคุณหนูใหญ่หวังเหม่ยหิง นางได้เสียความบริสุทธิ์ให้
ชายผู้หนึ่งเพราะดื่มสุราดอกบัวทองคำจนเมา ตระกูลหวังปกปิดเรื่องนี้เป็น
อย่างยิ่ง และเพราะตระกูลนี้ไม่ฝักฝ่ายใด เรื่องนี้จึงไม่มีการกราบทูลให้พระองค์
ทราบพะยะค่ะ”

“อ้อ” หลี่เหวินหลงพยักหน้า เรื่องนี้เขาเคยได้ยินข่าวลือผ่านหู แต่เพราะ
พ่อของนาง หวังเจียเล่อไม่ใช่ทั้งฝ่ายฮองเฮาและไทเฮา อีกทั้งหลังเกิดเรื่อง
ก็ยังไม่คิดเข้ากับฝ่ายใด ทั้งได้ยินว่าคุณหนูรองซึ่งกำเนิดจากหวังฮุยอินคนใหม่
ไม่มีใครชอบพี่สาวนัก ผู้เป็นแม่เลี้ยงยิ่งแล้วใหญ่ ดังนั้นเรื่องนี้เขาจึงคิดว่าน่าจะ
เป็นการรังแกกันในครอบครัว แม่เลี้ยงรังแกลูกเลี้ยง... จึงปล่อยผ่านไป ไม่
คาดคิดว่าคนสนิทของเขาจะถึงกับรำทำให้ให้คุณหนูใหญ่คนนั้น

เดี๋ยวนะ... องค์ชายหลี่เหวินหลงคิดอะไรขึ้นได้ พอดีกับที่หย่งหนาน

เอ่ยอธิบายต่อ

“คือนั้นพระองค์ถูกเหล่าขุนนางคะยั้นคะยอให้ตั้งสุราชนเมามาย บำรับใช้พวกเขาก็ถึงความสนใจระหม่อม พอหันกลับมา พระองค์ก็หายไปเสียแล้ว...” หย่งหนานยกแขนเสื้อขึ้นซับน้ำตาพลางรำไรรำกับเด็กน้อย “แม่นมอวีฮวามาพบอีกที พระองค์... ก็อยู่กับคุณหนูใหญ่ในห้องนอนแขกในจวนตระกูลหวังแล้วพะย่ะค่ะ”

องค์ชายหลี่เหวินหลงผลอกำขอบโถ๊ะแน่นจนหักบิ่น

คือนั้นเขาเองก็ฝันประหลาดว่าได้ถอดกายสตรีนางหนึ่งในความมืด จากนั้นก็โลดเล่นโจนทะยานอย่างสำราญกับนางเหมือนสัตว์ป่าได้ล่าเหยื่อ เปรมปรีดีประหนึ่งสัตว์ร้ายที่ได้กัดกินเหยื่อจนอิ่มหนา ครั้นตื่นขึ้นมาก็พบว่าตนเองอยู่ในห้องพักรับรองสำหรับราชินิกุล มีหย่งหนานนั่งเฝ้าอย่างสำรวม ตอนถามว่าขณะกำลังเมามายมีอะไรเกิดขึ้น อีกฝ่ายก็บอกว่าไม่มี

ชายหนุ่มจับแขนคนสนิท คราวนี้เล็บจิกลงในเนื้อหย่งหนาน เลือดสีแดงไหลเป็นทางคล้ายแขนที่ได้รับบาดเจ็บนั้นไม่อาจเยียวยาได้ หย่งหนานเจ็บจนไม่อาจหาคำบรรยาย แต่สิ่งที่ทำให้เขาหุบปากไม่อาจร้องไห้อวยงขึ้นมาได้คือดวงตาของผู้เป็นนายที่จ้องมายังตน

“เจ้า... พูตมา...!”

“แม่นมอวีฮวาคิดว่านี่เป็นแผนร้ายหวังทำลายพระองค์ จึงบอกให้ระหม่อมพาหลบไป ส่วนนางจะดูแลคุณหนูใหญ่สกุลหวังเอง ระหม่อมไม่คาดคิดจริงๆ ว่านางจะปล่อยคุณหนูใหญ่เอาไว้เช่นนั้นจนมีคนมาพบ ภายหลังได้ทำเจ็ງสืบทราบมาว่าเป็นฝีมือขององค์ชายสามที่ต้องการกลั่นแกล้งให้พระองค์หมดสิ้นความโปรดปราน... เหมือนองค์ชายห้าพะย่ะค่ะ”

องค์ชายห้าหลี่ชานฟูเป็นองค์ชายที่มีความสามารถโดดเด่นไม่แพ้องค์ชายใหญ่กับองค์ชายสาม แต่ในสายตาของหลี่หยางจื๋อกับหลี่หยางจิ้ง องค์ชายห้าน่ากลัวกว่าองค์ชายหลี่เหวินหลงผู้ชอบเก็บตัว ทว่าองค์ชายห้านี้มีจุดอ่อนเรื่องสตรี ทั้งสองจึงโจมตีในจุดนี้ หากคนมาเยี่ยงการรายงานความประพฤติไม่

เหมาะสม จนทำให้ฮ่องเต้กริ้วแล้วส่งเขาไปอยู่ชายแดน หมดสิ้นความโปรดปราน

แท้จริงแล้วฮ่องเต้ต้องการการำราบตระกูลหม่าของเต๋อเฟยที่สนับสนุนองค์ชายห้าอยู่ต่างหาก และเรื่องโศกขั้วในที่ลับของตระกูลหม่าก็ได้ ‘องค์รัชกาล์ลับปีกกา’ ขององค์ชายหลี่เหวินหลงเป็นผู้สืบ และเป็นเขาที่น่าขึ้นถวายพระบิดาด้วยตัวเอง ไม่คิดว่านั่นจะเป็นการเสริมความเข้าใจให้องค์ชายหลี่หยางจึงคิดว่าฮ่องเต้ซึ่งฮ่ององค์ชายที่มีความประพฤติมิชอบกับสตรี จนถึงกับตั้งคุณหนูใหญ่ตระกูลหวังเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อทำลายความโปรดปรานที่พระบิดามีต่อเขาด้วย

“เหตุใดเจ้าไม่... บอกข้า!” องค์ชายหนุ่มกรวดเกรี้ยวจนแทบหาเสียงตัวเองไม่เจอ หากมิใช่เพราะหย่งหนานติดตามเขามานานอย่างซื่อสัตย์และรักดีมาโดยตลอด คงสังหารคนผู้นี้ไปแล้ว

“พระ... พระชายาเสียนเฟยทรงดูตัวคุณหนูตระกูลซู่เอาไว้ให้พระองค์แล้วพะย่ะค่ะ แม่นมอวี่ฮวายอมตายแต่ไม่ยอมให้พระองค์... เอ่อ... นางทำเพื่อพระชายา...” หย่งหนานเจ็บปวดจนอธิบายแทบไม่ออกแล้ว ทั้งยังกลัวเหลือเกิน เจ้านายเขาอาจรูปร่างม แหม่ยามโกรธก็ยิ่งงาม แต่ก็ฆ่าคนได้อย่างตาไม่กะพริบตั้งแต่อายุสิบสองปี

แม่นมอวี่ฮวาเป็นนางกำนัลอาวุโสคนสนิทของเจิ้งเสียนเฟย พอหลี่เหวินหลงจอมเก็บตัวยอมไปร่วมงานเลี้ยงตระกูลหวัง เจิ้งเสียนเฟยที่ได้ยินกิตติศัพท์ของหวังเหมยหง่มานานเกรงว่าลูกเสียนจะไปผูกสัมพันธ์กับลูกสาวตระกูลหวัง จึงส่งนางกำนัลอาวุโสข้างกายไปคอยดูแลเฝ้าระวัง สิ่งนั้นเห็นว่าอย่างไรก็ต้องจับตาดูให้ดี อย่าให้องค์ชายไปต้องใจลูกสาวตระกูลใด

มาตรว่าตระกูลหวังไม่เลวนัก แต่ก็เทียบไม่ได้กับตระกูลซู่ เพื่อปูเส้นทางอำนาจให้หลี่เหวินหลงเดินไปสู่บัลลังก์มังกร สตรีที่คู่ควรกับเขาจะต้องนำมาซึ่งฐานอำนาจที่ไม่มีใครโค่นล้มได้

นี่ยังไม่รวมที่หลี่เหวินหลงได้ให้สัจจะแก่หยางเสวี่ยหฺวเอวี่ว่าจะมีชายา

เพียงคนเดียวตลอดชีวิต เจิ้งเสียนเพยไม่อาจเกลี้ยกล่อมให้เขาทำลายสัญญา กับคนตายได้ แต่นางสามารถดูแลให้เขาเดินไปตามทางที่นางต้องการได้ การ แต่งกับคุณหนูตระกูลซุนนั้นสำคัญเพียงใด แม่นมอวี้อาวุโสที่สุด นางยอมตาย แต่ไม่ยอมให้พระชายาต้องผิดหวังเป็นอันขาด

เจิ้งเสียนเพยรู้ถึง ‘ความลับ’ ที่หลี่เหวินหลงกับฮ่องเต้ปกปิดเอาไว้ ไม่ แปลกที่จิตใจจะคิดทะเยอทะยาน แม่นมอวี้อาวุโสก็นับได้ว่าเป็นมือขวาของนาง มีความฉลาดเท่าทันแผนการผู้อื่นอย่างสตรีในวังหลังพึงมี คิดแทนเสียนเพย ได้ในบางกรณี ครั้งนี้ก็เช่นกัน

สองคนนี้อาจมีความโลภทะเยอทะยาน แต่หยงหนานก็ยังยอมรับคำสั่ง เพราะจากเหตุการณ์ที่องค์ชายเหวินหลงถูกพิษจนแทบวางวายในคราวนั้น ทำให้เจิ้งเสียนเพยตัดสินใจทดสอบพิษด้วยตนเองแทนข้าราชการที่อาจไม่รักดี นางยอมตายแต่ไม่ยอมให้องค์ชายเหวินหลงเป็นอะไร

แม้แต่ยามที่เสียนเพยยังไม่รู้ความจริง ขณะที่ทุกคนมององค์ชายหลี่-เหวินหลงเป็นตัวไร้ค่า แต่นางกลับไม่เคยบิบบั่นพระโอรสเลย ทั้งยังมีความรัก อย่างมารตามอบให้โอรสนอกสายโลหิต ดูแลดีเสียยิ่งกว่ามารดาแท้ๆ บางคน เสียอีก

ยามองค์ชายเหวินหลงมีเรื่องครั้งใด ก็ได้นางกำนัลอาวุโสอวี้อาวุโสออก หน้าให้ชนินยอมโดนโอบยแทนองค์ชายน้อย เรียกได้ว่าสตรีสองคนนี้เป็นผู้มี พระคุณขององค์ชายเหวินหลง พวกนางอาจร้ายกาจกับผู้อื่น แต่ไม่ใช่กับ องค์ชายรอง

โซ่ร้ายที่เกิดขึ้นกับคุณหนูหวังเหม่ยหิง เป็นเพราะความรักของมารดา ที่มีต่อบุตร และความภักดีของข้ารับใช้ที่มีต่อกษัตริย์... หยงหนานน้ำตาไหลริน ขณะเอ่ยเสียงสั่นเครือ “กระหม่อมไม่ดีเององค์ชาย ตอนนั้นกระหม่อมควรจะ ยืนอารักขาให้แม่นมอวี้อาวุโสสวมเสื้อผ้าให้คุณหนูใหญ่เสร็จเรียบร้อยก่อน แต่ ฟ่ำเริ่มสางแล้ว... นางกำนัลอวี้อาวุโสเองก็อายุไม่น้อย มิคล่องแคล่วเหมือนแต่ ก่อน และคาดว่าการจะองค์ชายสามเป็นผู้จัดการ จึงได้มีคนมาพบคุณหนู

ใหญ่ตระกูลหวังในสภาพนั้น...”

หย่งหนานยืนอยู่หน้าห้องตอนที่แม่นมอวี้อีสาซึ่งเป็นหญิงวัยกลางคน พุงกว้างสูงใหญ่ขององค์ชายเหวินหลงในสภาพเรียบร้อยแล้วมาส่งให้เขา กำชับให้รีบพากลับไปเรือนรับรองสำหรับราชินิกุล เขาไม่ทันเห็นหน้าคุณหนูหวังเหมยหงด้วยซ้ำ และไม่ได้อยู่รอจนแม่นมอวี้อีสาเสร็จภารกิจ

ในตอนเช้าคนของสกุลหวังมาเชิญให้พวกเขา กลับเพราะว่าเกิดเหตุขึ้นกับคุณหนูใหญ่ เขามองแม่นมอวี้อีสาที่สายหน้า ดูเหมือนว่าพวกตนจะทำลายชีวิตของกุลสตรีผู้หนึ่งไปแล้ว!

ทว่า... หากให้เลือกระหว่างคุณหนูหวังเหมยหงผู้ นั้น กับองค์ชายเหวินหลงของพวกตน พวกเขา ก็ยังจะเลือกทางนี้ อยู่ดี! ไม่คาดคิดว่า...

“วันนี้กระหม่อมลอบเข้าจวนราชบัณฑิต สาวใช้นามเพ่ย์จูได้บอกกระหม่อมว่า...” กล่าวถึงตรงนี้ หย่งหนานก็ลืมความเจ็บที่แขนไปจนสิ้น ก่อนจะเต็มไปด้วยความหนาวเหน็บในจิตใจ “คุณหนูใหญ่ตระกูลหวัง... ตั้งครรภ์”

องค์ชายเหวินหลงคล้ายถูกอสุนีบาตฟาดใส่

“คนตระกูลหวังรักหน้าตาเป็นที่สุดจึงส่งนางไปอารามตักอัน แต่ระหว่างทางที่นางเดินทางไปเกิดมีโจรป่าดักทำร้าย ตัวนางและสาวใช้หายไ้ เป็นตายอย่างไรไม่ทราบได้พะ...”

กล่าวไม่ทันจบ พรึบตาเดียวร่างหย่งหนานก็ลอยทะลุดูประตูเรือนออกไปชนกับต้นเหมย ทำเอาต้นไม้ใหญ่ถึงกับหักโค่น ก่อนจะล้มลง ทำลายกำแพงเรือนไปบางส่วน เหล่าองครักษ์ลี้มอมตามแทบตาล้น แม้ว่าหย่งหนานจะไม่ได้มีฝีมือเทียบเท่าองครักษ์นายอื่น แต่ก็เป็นที่โปรดปรานขององค์ชายเหวินหลงเพราะรู้กาลเทศะและติดตามรับใช้มานานาน หลี่เหวินหลงจึงให้ความสำคัญแก่เขาอยู่หลายส่วน

ครั้นเห็นหย่งหนานกระอักเลือด หลายคนจึงได้สติรีบเข้าไปช่วยเขาคาดว่าหากช้าไปเพียงสองก้าว พวกเขาอาจเสียมิตรรักคนนี้ไปแล้ว...

เกากงกที่เดินทางมาประกาศราชโองการทันเห็นเหตุการณ์อันน่า

เหลือเชื่อเมื่อครู ถึงกับหาเสียงตนไม่เจอไปพักใหญ่ และยิ่งอัปาทังเมื่อเห็น
องค์ชายหลี่เหวินหลงในชุดขาวเดินออกมาจากเรือนพัก ดวงหน้างดงามไร้ที่ติ
ถมิ่งทั้งปานจะสังหารผู้ใด หากหยิ่งหนานไม่ได้มีวรยุทธ์และพลังมนตราสีแดง
ระดับเก้า เขาคงไม่รอดชีวิตเป็นแน่

‘เกิดเรื่องใหญ่!’ เกากงงทราบได้ในทันที องค์ชายหลี่เหวินหลงถึงกับ
สูญเสียความเยือกเย็น หลงลืมที่จะสวมหน้ากาก ครั้นเห็นองค์ชายรองทำท่า
จะเดินไปที่อื่น เกากงงจึงร้องขึ้นเสียงสูง “มีราชโองการ...”

องค์ชายหลี่เหวินหลงหาได้อยู่ฟัง เกากงงกะพริบตาครั้งเดียว ร่างสูง
นั้นก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย เขาเหม่อมองห้องฟ้าสวอยอยู่ครู่หนึ่งก็คอตก เดิน
ประคองม้วนราชโองการที่ไม่มีใครรอรับ กลับไปวังหลวงอย่างหงอยๆ

หวังเลียงเฟิงฟื้นขึ้นมาในสถานที่ที่มีแต่สีขาว หลังจากกวาดตามอง
รอบทิศ ในที่สุดเธอก็พบกับบ่อน้ำรูปทรงแปดเหลี่ยมอันเป็นสิ่งเดียวที่มีใน
สถานที่ซึ่งมีแต่สีขาวนี้ หวังเลียงเฟิงก้าวไปที่บ่อน้ำนั้น ก้มหน้ามองลงไปก็พบ
ว่าน้ำในบ่อเป็นสีขาวราวกับน้ำนม เธอยื่นมือไปแตะเบาๆ ราวกับต้องมนตร์
สะกด รอยตะขยายเป็นวงกว้าง จากนั้นก็ปรากฏภาพเด็กชายตัวน้อยกำลัง
มองเธอพร้อมกับร้องเรียก

‘ท่านแม่!’

หวังเลียงเฟิงสะดุ้ง เผลอก้าวถอยไปสองสามก้าว เด็กน้อยคนนั้น
หน้าตาน่ารักยิ่งนัก จุดเด่นบนดวงหน้าขาวอมชมพูคือดวงตาคูโตที่งดงาม
ยิ่งกว่าเด็กผู้หญิงเสียอีก เด็กน้อยที่ยิ้มยิงฟันชี้เล็กให้เธอชวนให้รู้สึกคุ้นเคย
อย่างน่าประหลาด

‘ท่านแม่’ เด็กน้อยเรียกย้ำ

หวังเลียงเฟิงขมวดคิ้ว อดเหลือบมองไปรอบกายอีกครั้งไม่ได้ ก่อนจะ
หันมามองเขาอย่างโง่ม เด็กน้อยเอ่ยเสียงเข้มขึ้น

‘ท่านนั้นแหละคือท่านแม่ของข้า’

หวังเลียงเฟิงเบิกตากว้างขึ้นอีกนิด ก่อนยกมือไปลูบท้องทันที เด็กชายตัวน้อยจึงเอ่ย ‘ซำอี้มพลังจากคันท้องมาเพื่อกล่าวกับท่าน...’ เด็กน้อยทำเสียงจริงจังขึ้นอีก ‘ท่านแม่ ท่านอาจจะพึงพอใจกับการมีชีวิตไปวันๆ ไม่สนใจลาภยศสรรเสริญ ขอเพียงมีชีวิตอยู่กับลูกอย่างปลอดภัยในโลกนี้ก็พอ แต่นั่นคือความปรารถนาของท่าน หาใช่ความปรารถนาของซำอี้ม’

‘อะไร?’ หวังเลียงเฟิงตกใจ คล้ายกับว่าเด็กน้อยคนนี้จะเข้ามานั่งกลางใจเธอ ในโลกแปลกพิสดารที่หลงมาอยู่ที่นี่ ขอเพียงมีชีวิตอย่างสุขสงบไปจนถึงบั้นปลายชีวิตก็นับว่าประเสริฐแล้ว

‘ข้าอยากยิ่งใหญ่!’ เด็กน้อยถลึงตาใส่ ‘ข้าต้องการเกิดและเติบโตขึ้นเป็นบุรุษที่เก่งกาจเหนือใคร ท่านแม่ ข้ารู้ว่ามันยาก แต่ช่วยพยายามทำเพื่อข้าได้หรือไม่ หลังจากนั้นพอท่านสะดุ้งตื่นขึ้นมาในป่าดึกหวั ขอเพียงท่านเดินทางไปทางทิศตะวันออกก็จะพบกับผลไม้ประหลาดสีขาวราวกับไข่มุก ท่านเพียงเด็ดมากินให้ได้เท่านั้นก็พอ ท่านทำเพื่อลูกได้หรือไม่’

หวังเลียงเฟิงค่อนข้างแปลกใจกับความทะเยอทะยานของอีกฝ่าย พอคิดว่าเด็กน้อยวัยไม่ถึงห้าขวบตีทำทำที่ซึ้งซึ้งเป็นผู้ใหญ่ ออกคำสั่งกับเธอแล้วก็อดหัวเราะด้วยความเอ็นดูไม่ได้

พอเห็นมารดากำลังหัวเราะในขณะที่ตนกำลังจริงจัง แก้มกลมๆ นั้นก็พองลมขึ้นมา ก่อนที่เจ้าตัวจะแผดเสียงดัง ‘นี่ข้ากำลังทำเพื่อท่านและเพื่อเราอยู่นะ! หากซำอี้มยิ่งใหญ่! ท่านแม่ก็จะยิ่งใหญ่ตามไปด้วย!’

ซาลาเปาน้อยตรงหน้าโกรธเสียแล้ว ยามโกรธนี้น่ารักน่าชังอย่างบอกไม่ถูก หัวใจของหวังเลียงเฟิงคันยุบยิบไปหมด ก่อนพยักหน้ารับอย่างเอาใจ ‘ได้...ได้’ หวังเลียงเฟิงไม่คิดหรอกว่าคำพูดของเด็กจะเป็นความจริง ยิ่งเป็นเด็กน้อยที่อยู่ในความฝันยิ่งแล้วใหญ่

พอเห็นมารดาوابาก เด็กน้อยก็มีสีหน้าดีขึ้น ยิ้มหวานจนเห็นซี่ฟันขาวเรียงสวยราวกับเมล็ดข้าวโพด

หวังเลียงเฟิงยื่นมือลงไปใบบ่อน้ำ อยากสัมผัสเด็กน้อยผู้นี้เหลือเกิน

ทว่าบ่อน้ำสีขาวนั้นก็ราวกับจะดูดร่างเธอลงไป ร่างบางกระแทกกับผิวน้ำ รู้สึกเย็นจนสะดุ้งตื่น

หวังเลียงเฟิงลืมตาขึ้นมา สิ่งแรกที่มองเห็นคือท้องฟ้าที่มีปูยเมฆสีขาวลอยอยู่ทั่ว เธอขยับมือจึงรู้สึกว่ามีของของตนนั้น ข้างหนึ่งกำลังกุมอยู่ที่หน้าท้องแบนราบ อีกข้างสัมผัสผืนดินของแข็งบางอย่าง ครั้นหยุดกายลุกขึ้นนั้นก็พบว่า เป็นคันท้องสำริดที่มีอิทธิฤทธิ์นำอัศจรรย์นั่นเอง

เป็นมันที่ช่วยเธอเอาไว้อีกครั้ง!

หวังเลียงเฟิงลูบคันท้องสำริดนั้นอย่างซาบซึ้ง ยิ่งคิดถึงภาพโจรป่าที่บุกเข้ามาที่ยังหวาดหวั่นจนต้องเอาคันท้องสำริดนั้นมากอดไว้แนบอก เอ่ยขอบคุณแผ่วเบา

จากนั้นหวังเลียงเฟิงจึงค่อยๆ ลำรวจรอบกาย สถานที่แห่งนี้เป็นป่าที่ไม่เหมือนป่า เห็นลักษณะของต้นไม้แล้วก็ต้องอุทานในใจว่าสมกับเป็นโลกประหลาด ต้นหญ้าบางต้นเป็นสีฟ้า บางต้นเป็นสีม่วง บางต้นก็เป็นสีรุ้ง ต้นไม้รอบกายไม่เหมือนกับที่หวังเลียงเฟิงเคยเห็น สถานที่แห่งนี้น่าจะพบเห็นได้แต่ในเทพนิยายเท่านั้น

หวังเลียงเฟิงหยุดกายลุกขึ้น พินิจพิเคราะห์แล้วก็คิดว่าต่อให้ที่นี่เป็นป่าในโลกประหลาด แต่ป่าก็ยังเป็นป่าอยู่วันยังค่ำ เธอควรจะรีบหาทางออกไปให้เร็วที่สุด ก่อนที่จะเกิดอันตรายขึ้นในป่าแห่งนี้

หวังเลียงเฟิงตัดสินใจหาอะไรมาก่อกองไฟ จำได้ว่าผู้เชี่ยวชาญการเดินทางป่าในโลกเก่าเคยบอกเอาไว้ หากหลงป่าให้ก่อกองไฟแล้วนั่งอยู่ใกล้ๆ จนกว่าจะได้รับความช่วยเหลือ กองไฟยังสามารถขับไล่สัตว์ร้าย ควนของมันยังเป็นการส่งสัญญาณบอกตำแหน่งให้คนภายนอกได้รู้ด้วย

ยิ่งคิดยิ่งมีเหตุผล หวังเลียงเฟิงเร่งก้าวเดินไปหาสิ่งที่น่าจะนำมาทำเป็นฟืน ทว่าพอเดินไปได้เพียงสามก้าว เสียงเล็กๆ ที่คล้ายจะได้ยินในความฝันกลับดังขึ้น

“ท่านแม่! ข้าบอกให้ท่านไปทางทิศตะวันออกไป”

“กรี๊ด!” หวังเลี้ยงเพิงตกใจ เปลือยโชนคันน้องลาริตอันเป็นต้นตอของเสียงนั้นไปไกล ยกมือขึ้นทาบอกคล้ายเรียกสติไม่ให้หัวใจวาย พอได้สติก็เอียงหูฟังเสียงเล็กๆ ที่แผดลั่นออกมาจากคันน้อง

“ท่านแม่! โยนข้าทิ้งทำไม! ท่านไม่รักข้าแล้วหรือ!”

เสียงนั้นดังมาจากคันน้องจริงๆ ยิ่งหวังเลี้ยงเพิงก้าวเข้าไปหาคันน้องนั้นก็ยิ่งได้ยินชัดเต็มสองหู เธอทำใจกลัวยุบขึ้นมาดู คันน้องนั้นสะท้อนเงาของเด็กชายหน้าตาน่ารักเหมือนในความฝันเมื่อครู่ไม่มีผิด

“ท่านแม่!”

เด็กคนนี้น่ารักนัก แก้มกลมๆ ป่องจนแทบจะระเบิดออกมาด้วยความไม่พอใจ ดวงตาแสนสวยก็แดงก่ำคล้ายจะหลั่งน้ำตาออกมารอมร่อ หวังเลี้ยงเพิงเห็นแล้วใจละลาย ก่อนจะคิดอะไรได้รีบถามเสียงซ่ม “เจ้าเป็นใคร”

เด็กชายเปลี่ยนมาทำหน้างุนงงก่อนตอบ “ข้าก็คือลูกของท่านอย่างไรเล่า”

“ลูกของข้าอยู่ในห้อง เจ้าเป็นใครกัน ปิตาจหรือ” หวังเลี้ยงเพิงเอ่ยพร้อมกับยกมืออีกข้างลูบท้องอย่างหวงแหน

เด็กน้อยถอนใจกลางกล่าว “ที่นี่คือป่าต้าหู่ แดนศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่ง การที่ท่านเข้ามาอยู่ที่นี่ทำให้คันน้องนี้มีพลังแกร่งกล้ามากขึ้น จึงสะท้อนในสิ่งที่ลูกต้องการสื่อสารกับท่านออกมาได้ ลูกยึดพลังจากคันน้องมาสนทนากับท่าน แต่ถ้าออกจากป่าแห่งนี้แล้วก็จะทำไม่ได้อีก”

หวังเลี้ยงเพิงฟังแล้วนิ่งไป คราแรกไม่เชื่อ จนเธอคิดไปถึงคำสอนของแม่เลี้ยงซึ่งเป็นคนไทยที่มักสอนคำสอนทางพุทธศาสนาให้ฟังเสมอ ว่าทารกในครรภ์นั้นมีวิญญาณ การทำแท้งจึงเป็นเรื่องบาปมหันต์ สิ่งที่อยู่ในอุทรมารดาหาใช่ก้อนเลือดธรรมดา แต่คือวิญญาณของเด็กน้อยที่รอการกำเนิด หวังเลี้ยงเพิงมองเด็กคนนั้นอีกครั้ง “เจ้าคือลูกของข้าจริงหรือ”

เด็กน้อยยิ้มแล้วพยักหน้ารับหลายหน ด้วยกล่าวว่าอีกฝ่ายไม่เชื่อจึงเอ่ย “ข้ารู้ว่าการที่ข้าเกิดมานั้นสร้างความอัปยศให้ท่าน แต่ข้าสัญญาว่าจะเป็นเด็ก

ดี ตอบแทนที่ท่านไม่คิดทำลายข้า ข้า...ข้าไม่อาจเผยชะตาฟ้าได้ แต่ข้าจะช่วยท่านเท่าที่ช่วยได้ตอนอยู่ที่นี่ ท่านแม่”

หวังเลียงเฟิงเอาคันท้องนั้นมาแนบอกทันที “เจ้าอย่าคิดว่าการถือกำเนิดของเจ้าคือความอัปยศ ไม่ว่าสาเหตุใดที่ทำให้แม่ได้มีเจ้า มันคือเรื่องดีทั้งนั้น”

หวังเลียงเฟิงผละมามองเด็กคนนั้น เด็กน้อยปาดน้ำตาก่อนจะยิ้มให้เธอยิ้มตาม แล้วก็คล้ายนึกอะไรออกจึงเอ่ยเร่ง

“ไม่มีเวลาแล้วท่านแม่ ก่อนที่สัตว์ศักดิ์สิทธิ์อื่นจะมาเอามันไป ท่านต้องรีบกินมันเข้าไปก่อน” เขากล่าวอย่างยินดีอีก “ท่านแม่โชคดีที่คันท้องพาท่านมาปรากฏอยู่ใกล้ ‘สิ่งนั้น’ ท่านแม่เชื่อข้านะ รีบไปทางทิศตะวันออกแล้วกินผลไม้สีขาวเข้าไปโดยเร็ว”

หวังเลียงเฟิงยังงุนงง พอเห็นสายตาและได้ยินน้ำเสียงจริงจังของลูกเช่นนั้น ก็พยักหน้ารับแล้วเดินไปยังทิศตะวันออกอย่างไม่เร็วไม่ช้า เพราะตระหนักได้ว่าตอนนี้ตนเป็นสตรีมีครรภ์อ่อนๆ ไม่ควรใช้กำลังกายมาก

แต่ไม่ว่าจะก้าวช้าหรือเร็ว สุดท้ายหวังเลียงเฟิงก็มาถึงจุดที่มองเห็นผลไม้ประหลาดนั้นได้อยู่ดี เธออ้าปากค้าง ผลไม้ที่ทั้งขาวและส่องประกายงดงามเช่นนั้น เธอไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต ทว่าคิดให้ดีๆ ชีวิตนี้เธอพึงจะมาอยู่ในต่างโลกได้ไม่ถึงสามวัน จะเคยเห็นของประหลาดบนโลกนี้ได้อย่างไร

“เร็วเข้าท่านแม่! ตอนนี้พวกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ยังไม่รู้ตัว! รีบกินมันเข้าไป!”

“ได้ๆ” หวังเลียงเฟิงเชื่อทุกอย่างที่ลูกพูดอย่างสนิทใจ เร่งสาวเท้าเข้าไปที่ต้นไม้อู้อยู่ซึ่งมีผลไม้สีขาวผ่องติดอยู่ลูกเดียว

คล้ายกับว่าสัตว์ร้ายที่หมายปองมันจะรู้ถึงความตั้งใจนั้น จึงส่งเสียงคำรามดังกึกก้อง ทำเอาหวังเลียงเฟิงสะดุ้งเหือก เร่งเอามือจับต้องไว้อย่างหวงแหน เสียงจากคันท้องนั้นดังมาอีก

“ท่านแม่อย่าได้กลัว เจ้าตัวนั้นอยู่ใกล้จึงได้แต่แผดเสียงขู่ เร็วเข้า! เดี่ยวไม่ทันกาล”

หวังเลียงเฟิงสาวเท้าให้เร็วขึ้น รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงต้นไม้ใหญ่

ไหวเอนจากที่ไกลๆ เจ้าสัตว์ร้ายนั้นต้องรู้แล้วแน่ๆ เธอใกล้จะถึงผลไม้
ประหลาดอันเป็นจุดหมายเดียวกับมัน จึงได้รับวิ่งมาหวั่งชิงผลไม้เสียก่อน

หวั่งเลียงเฟิงก้าวเข้ามาใกล้ต้นไม้ใหญ่ เสียงต้นไม้ล้มก็ดังเข้ามาใกล้ขึ้น
จึงหันไป ก่อนจะอ้าปากค้างเมื่อเห็นปีกอันมหึมางอกขึ้นจากกลางป่าที่มีแต่
ต้นไม้ พริบตาเดียวร่างเสือโคร่งสีขาวประหลาดตนหนึ่งก็โชนทะยานออกมา

‘เสือติดปีกเป็นเช่นนั้นหรือ!’ หวั่งเลียงเฟิงเผลอมองตาค้าง สัตว์
มหัศจรรย์ขนาดนี้เธอเพิ่งเคยเห็น

ป่าอีกด้านหนึ่งก็มีเสียงคำรามดัง หวั่งเลียงเฟิงหันไปมองก็เห็นตัว
ประหลาดอีกตน ส่วนหัวกับเขาของมันเหมือนมังกรจีนในตำนาน ทว่าลำตัว
คล้ายราชสีห์ประดับเกล็ด ปีกที่งอกจากกลางหลังคล้ายปีกค้างคาว กำลังพุ่ง
ทะยานมาปะทะกับเสือมีปีกที่หวั่งเลียงเฟิงเห็นก่อนหน้านี้

แรงปะทะกันรุนแรงจนต้นไม้ใหญ่ไหวเอน ผลไม้สีขาวที่สุกจัดหลุดจาก
ขั้วตกลงมาตรงหน้าหวั่งเลียงเฟิงที่เฝ้าแต่มองการปะทะกันนั้นตาค้าง ผลไม้
สีขาวกลิ้งหลุนๆ ไปใกล้เท้าสัตว์ประหลาดหัวมังกร มันรีบก้มหน้าลงหมาย
เก็บกิน ทว่าก็โดนกรงเล็บเสือประหลาดตะปบเข้าให้ แรงปะทะทำให้ผลไม้
สีขาวกระเด็นไปอีกทาง หวั่งเลียงเฟิงได้สติในตอนนั้น เร่งตามผลไม้สีขาวไป
โดยไม่สนใจสองตัวประหลาดที่กำลังสู้กันอยู่

ผลไม้กลิ้งไปติดตรงพุ่มไม้หนึ่ง ตัวประหลาดเล็กๆ สองตนก็โผล่หัว
ขึ้นมาจากพุ่มไม้ พอเห็นว่าผลไม้สีขาวอยู่ใกล้ก็กระโจนออกมา เผยให้เห็น
รูปลักษณะที่เหมือนสุนัขจิ้งจอกแต่ส่วนหัวมีขนาดใหญ่ ขณะที่ลำตัวเล็กเท่าแมว
พวงหางโค้งงอนขึ้นตลอดเวลา สัตว์ประหลาดสองตนนี้หนึ่งดำหนึ่งขาว ดูท่า
จะเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน เจ้าสุนัขประหลาดสีดำอ้าปากหมายกัดกินผลไม้สีขาว
แต่โดนสุนัขสีขาวเอาอุ้งเท้าเขี่ยผลไม้หลบ ทำให้เจ้าตัวสีดำกัดอากาศเสียงดัง
พวกมันหันมาทะเลาะแล้วสู้กันเอง ขณะที่ผลไม้สีขาวกลิ้งหลุนๆ เข้ามาอยู่ใกล้
เท้าหวั่งเลียงเฟิงที่ยืนอยู่

หวั่งเลียงเฟิงหยิบผลไม้ขึ้นมาพิศดู กลิ่นที่หอมเหมื่อนน้ำมนต์นั้นยาวนาน

ทำให้อยากกินขึ้นมา ขณะที่สัตว์ทั้งสี่กำลังต่อสู้กันอยู่ ผลไม้อันเป็นจุดมุ่งหมายของพวกมันก็ถูกหวังเลียงเพ็งกัดกินดังกร้วมแล้ว

การต่อสู้ของสี่สัตว์ประหลาดหยุดชะงัก สัตว์รุ่นใหญ่รุ่นเล็กต่างหันมามองหวังเลียงเพ็งที่ค่อยๆ กลืนผลไม้ลงคอเป็นตาเดียว ต่อให้สถานการณ์ในตอนนี้จะนำหาวดหัวขนาดไหน หวังเลียงเพ็งก็ยังเผลออูทานออกมาเบาๆ

“อวยจัง!” รสชาติเหมือนน้ำนมแต่ลึกกว่านั้น ยากจะพรรณนาออกมาเป็นคำพูดได้ หวังเลียงเพ็งตั้งหน้าตั้งตากินราวกับขาดสติ รสชาติเลิศล้ำทำให้ตาพร่าจนไม่เห็นว่เหล่าสัตว์ทั้งหลายกำลังจ้องเธอตาเป็นมันอยู่

ครั้นส่งผลไม้คำสุดท้ายเข้าปาก หวังเลียงเพ็งก็ตัวแข็งเกร็ง สายตาเหล่าสัตว์ประหลาดจับจ้องมาที่เธอเป็นตาเดียว

นอกจากทั้งสี่ตนที่กล่าวมานั้น อีกหลายตนก็เริ่มปรากฏกาย

สัตว์ประหลาดตนหนึ่งใบหน้าคล้ายม้ายื่นหน้าเข้ามาหาหวังเลียงเพ็ง เธอผงะถอยห่างจากมันจนไปชนกับหัวของสัตว์ประหลาดที่มีรูปลักษณ์คล้ายควาง ก่อนถูกมันพ่นลมหายใจใส่แผ่นหลังจนชนลุกไปทั้งตัว หวังเลียงเพ็งกอดคั่น้องแน่น ครั้นเห็นสายตาของเสือประหลาดที่กำลังย่างสามขุมเข้ามาใกล้ เธอก็เอ๋อเสียวสันอย่างหวาดกลัวจนทำอะไรไม่ถูก “ยะ...อย่าเข้ามานะอย่าเข้ามา!”

เจ้าเสือประหลาดส่งเสียงคำรามเบาๆ เอาหัวผลักเธอจนล้มลง ก่อนจะก้าวขึ้นคร่อมร่างเธอไว้เป็นตนแรก คำรามอย่างกราดเกรี้ยวไม่ให้สัตว์ประหลาดคนอื่นเข้าใกล้ จากนั้นก็หันมามองเหยื่อสาวที่พวจับท้องตัวเอง

หวังเลียงเพ็งถึงกับน้ำตาไหล เมื่อเสือประหลาดตนนั้นเงือกรงเล็บขึ้นและตะปบลงมา!

เจิ้งเสียนเพยมีนามเดิมว่าเจิ้งซูเหยา บุตรสาวของเสนาบดีกรมพระคลังเจิ้งชานหยวน แต่เดิมตำแหน่งของเจิ้งชานหยวนไม่ใหญ่โตเท่านี้ พอเสียนเพยได้รับโอรสพระราชทาน ตำแหน่งของบิดาก็สูงขึ้นตาม ภายในราชสำนัก

แห่งนี้ นอกจากหลิวก๊วยเฟยแล้ว นางคือหนึ่งในสี่พระชายาซึ่งเป็นที่ชิงชังของฮ่องเฮาอย่างแท้จริง

เฉินฮองเฮา บุตรสาวของอัครมหาเสนาบดีเงินจือหาน บิดามีอำนาจเป็นรองเพียงฮ่องเต้เท่านั้น ตัวนางก็ปกครองวังหลัง ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าเสียนเฟยยังต้องไว้หน้าในฐานะที่อีกฝ่ายเป็นพระชายาที่ฮ่องเต้โปรดปรานมากที่สุด ในสี่พระชายา แต่พอคิดว่าองค์ชายรองของเจิ้งเสียนเฟยเป็นตัวไร้ค่า ฮ่องเฮาก็อารมณ์ดีขึ้นมาก เมื่อเริ่มงานเลี้ยงไปพักหนึ่งก็เอ่ยปากชวนเหล่าสนมสนทนา

“ฝ่าบาทมีราชโองการให้เหล่าองค์ชายทุกพระองค์ร่วมเดินทางไปล่าสัตว์ คักดีสิทธิ์ที่ป่าต้าหวู่ พวกเจ้ามีความเห็นว่อย่างไร”

หลิวก๊วยเฟยซึ่งเป็นคนในตระกูลเดียวกับไทเฮาเอ่ยบอกด้วยสีหน้าเข้มขื่น “ป่านั่นเป็นแดนคักดีสิทธิ์ ที่สามพันปีจะปรากฏขึ้นมาครั้งหนึ่ง ถึงไม่ได้สัตว์คักดีสิทธิ์ก็ได้ของวิเศษ เป็นวาสนาของเหล่าองค์ชายเพคะ” แล้วหลิวก๊วยเฟยก็หันมาหาหมาเต๋อเฟยก่อนเอ่ย “ยินดีกับท่านด้วยที่องค์ชายห้าได้รับพระราชทานอภัยโทษ”

หมาเต๋อเฟยสีหน้าไม่เปลี่ยน แต่ในใจลอบกำหนดแน่ว องค์ชายห้าได้รับพระราชทานอภัยโทษแล้วอย่างไร ตระกูลหมาของนางถูกกำราบเสียสิ้นถึงบุตรชายเดินทางกลับมาก็ไร้ซึ่งแขนขาคอยทำงานใหญ่ให้แล้ว

กัตหมาเต๋อเฟยไปหนึ่งคำ หลิวก๊วยเฟยก็หันมาหาเจิ้งเสียนเฟยบ้าง “หวังว่าในป่าต้าหวู่จะมีของวิเศษที่รักษาอาการขององค์ชายรองได้นะเพคะ”

“ใช่แล้ว...” เฉินฮองเฮาหันมาหาเจิ้งเสียนเฟยด้วยสีหน้า ‘เมตตาปราณี’ “ข้าจะบอกให้องค์ชายใหญ่หาของวิเศษกลับมาให้มากหน่อย จะได้ช่วยรักษาอาการของลูกชายเจ้าด้วย เขาจะได้มีพลังมนตราสูงส่งเหมือนพี่น้องเสียที”

“ขอบพระทัยของเฮาเพคะ” เจิ้งเสียนเฟยยิ้มไปไม่ถึงดวงตา นี่จะบอกว่าหลงเออร์ของนางไม่มีปัญญาแม้แต่จะหาของวิเศษใช้หรือไม่ ฮี! พวกโง่เขลาไม่รู้อะไร!

เจิ้งเสียนเฟยไม่ใช่คนโง่ขนาดโอดวจนเป็นม้ายกับลูกชาย เรื่องที่หลี่เหวินหลงปกปิดตัวตนเพื่อทำงานลับให้ฮ่องเต้ สักวันจะต้องเปิดเผย แต่ต้องไม่ใช่จากปากนาง ถึงครานั้นเจิ้งเสียนเฟยจะขีดหน้าเป็นนางหงส์ให้ทั้งสองเขา และเหล่าพระชายาอื่นๆ หัวเราะนางไม่ออกเลย!

“ว่าแต่ท่านพี่เสียนเฟยพะคะ องค์ชายรองจะเข้าร่วมการล่าสัตว์คักดีสิหรือในครั้งนี้อย่างหรือไม่” หม่าเต๋อเฟยถามอย่างอ่อนหวาน “แต่เขาร่างกายไม่แข็งแรง ฝ่าบาทคงไม่อาจหักพระทัยส่งโอรสที่รักที่สุดไปเผชิญกับสัตว์คักดีสิหรือพวกนั้นได้ลงหอกกระมัง”

การกล่าวเช่นนี้หมายความว่า หลี่เหวินหลงไม่มีทางจับสัตว์คักดีสิหรือได้เพราะอ่อนแอที่สุดในบรรดาองค์ชาย และยังยั่วให้เงินของเขากับหลี่ก๊วยเฟยทราบด้วยว่า องค์ชายของทั้งสองไม่เป็นที่โปรดปราน ประโยคเดียวเสียดแทงศัตรูได้ถึงสามคน หม่าเต๋อเฟยไม่ใช่เล่นๆ เหล่าสนมชายาอื่นๆ ได้แต่นั่งฟังเงียบๆ และยิ้ม ทำทิวาไม่ได้รู้อะไรด้วย

เจิ้งเสียนเฟยสุดทน หากนางไม่กล่าวอะไรก็คงจะไม่มีใครเห็นหัวนางในตำแหน่งในแล้ว ขณะที่คิดว่าจะกล่าววาจาหวานซ่อนเปรี้ยวอย่างไรให้สุภาพและกระแทกใจคู่แข่งที่สุด ขันที่ตัวน้อยในตำแหน่งก็รีบร้อนขอเข้าเฝ้า กระซิบบอกนางเพียงสองสามคำ เจิ้งเสียนเฟยก็ถึงกับหน้าเปลี่ยนสี แต่ยังมีสติดีจึงเอ่ยปากเสียงหวาน “หม่อมฉันมีเรื่องต้องไปจัดการ ขอตัวก่อนนะพะคะ”

สองเขาและสนมชายาอื่นๆ ยิ้มส่ง ลับหลังพวกนางต่างขบคิดและดูแคลนในใจ ‘มีบุตรชายไร้ค่า ตัวมารดาอย่างข้าฉลาดยิ่งกว่า ถูกว่ากระทบบไปขนาดนั้นยังไร้ปากเสียง เป็นถึงพระชายาเสียเปล่า’

เจิ้งเสียนเฟยไม่แสร้งสาตาคนมองอีกแล้ว รีบกลับตำแหน่งให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ พอมาถึงตำแหน่งก็เห็นหลี่เหวินหลงกำลังยืนบนหน้าถมึงทิ้ง โดยมีนางกำลังอาวุธสู่วิวาเอาศีรษะโขกพื้นอย่างเอาเป็นเอาตาย เลือดแดงฉานหยาดรินเป็นทาง

“แม่นม!” เจิ้งเสียนเฟยทรุดตัวลงประคองแม่นมโดยไม่แสร้งฐานะของ

ตน ร้องถามเสียงดังลั่น “เกิดอะไรขึ้น!”

อวีฮวหาได้สนใจเสียงนเพย ตั้งหน้าตั้งตาไขกศึระะกับพื้นดังปึก ร้องไห้และกล่าว “ของค์ชายทรงเมตตา สิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณหนูใหญ่ตระกูลหวังเป็นความคิดของหม่อมฉันคนเดียว หาได้เกี่ยวข้องกับเสียงนเพยเพคะ หม่อมฉันยินดีตายร้อยครั้งพันครั้ง อย่าได้กริ้วพระนางเลย!”

“พอ! พอได้แล้ว! จับนางเอาไว้!” เจิ้งเสียงนเพยเร่งบอกนางกำนัลให้รีบหยุดการกระทำของแม่นมอวีฮวา พออวีฮวาถูกเหล่านางกำนัลจับตัวไว้มันจนไม่อาจทำร้ายตัวเองได้อีกก็หันมาหาลูกบุญธรรม

พอเห็นสายตาลูกชาย วูบแรกเสียงนเพยรู้สึกงุนงง แต่พอใคร่ครวญคำพูดของอวีฮวาให้ถี่ ก็ตระหนักได้ว่าการที่หล่เหวินหลงมาที่นี้ คงเพราะทราบเรื่องเกี่ยวกับคุณหนูใหญ่ตระกูลหวัง

เจิ้งเสียงนเพยทราบเรื่องนี้จากปากอวีฮวามาได้สัักพักแล้ว นางเล่าว่าตอนที่คิดจะสวมเสื้อผ้าให้คุณหนูใหญ่ตระกูลหวังก็พลันคิดถึงแผนการชั่วร้ายขึ้นได้ ในเมื่อองค์ชายสามคิดทำร้ายหล่เหวินหลงของพวกนาง ก็น่าจะพาเขามานอนทอดกายเคียงข้างคุณหนูใหญ่คนนี้ เรียกว่าเป็นแผนซ้อนแผน สง่ดาบนั่นคืนสนอง แต่ใครจะคาดคิด กลับมีคนมาพบคุณหนูใหญ่เข้าเสียก่อนที่อวีฮวาจะเข้าถึงตัวองค์ชายสามเสียอีก เมื่อเรื่องเป็นเช่นนี้จึงปล่อยเลยตามเลย เพราะฝ่ายตนก็ไม่ได้เสียหายอะไร เจิ้งเสียงนเพยคิดอยากฟังเรื่องนี้ให้เจียบหาย และให้หล่เหวินหลงไม่รู้เรื่องเช่นนี้ตลอดไป... แต่ที่หลงเออร์ของนางบุกมาหาถึงตำหนักเช่นนี้ คงเพราะหย่งหนานปากมากเผยความลับไปเสียแล้ว

อยู่ด้วยกันมานาน หล่เหวินหลงกล่าวว่าคุณคือผู้เข้าใจเจิ้งเสียงนเพยมากที่สุดคนหนึ่ง พอเห็นสีหน้านางแปรเปลี่ยนไปมาจึงเอ่ยถามเสียงเข้ม “เสด็จแม่เสียงนเพยทรงทราบใช้หรือไม่”

เจิ้งเสียงนเพยหันไปบอกซำรับใช้ให้พาอวีฮวาไปทำแผลที่หน้าผาก จากนั้นก็หันมาเอ่ยกับลูกชาย “เจ้านั่งก่อน”

หล่เหวินหลงทรุดกายลงนั่งตามคำสั่งมารดา พยายามระงับอารมณ์

อย่างถึงที่สุด เขาทราบดีว่าเจิ้งซูเหยา... สตรีตรงหน้าหาได้เป็นหญิงที่มีเมตตาอะไรนัก นางสามารถไต่เต้าจนขึ้นเป็นถึงหนึ่งในสี่พระชายา เป็นเสียนเพยได้ มารดาบุญธรรมเขาคงต้องโหดเหี้ยมและเจ้าแผนการพอตัว และเพราะทราบอีกว่านางยอมอดทนทำทุกอย่างเพื่อเขา จึงรู้สึกเกรงใจเจิ้งเสียนเพยมาโดยตลอด แต่ครั้งนี้คงเป็นข้อยกเว้น

“หย่งหนานบอกกระหม่อมแล้วว่าคิ่ฉินนั้นเกิดอะไรขึ้น และแม่นมอี่ฮวาก็สารภาพออกมาหมดแล้ว” หลี่เหวินหลงยังโกรธจนตัวสั่น แต่ยอมมากขึ้นเมื่ออยู่กับสตรีตรงหน้า “เหตุใดพระองค์ไม่ทรงบอกกระหม่อม” น้ำเสียงเขาแข็งกร้าว แววตาก็แข็งกร้าว ขนาดว่าสงบอารมณ์ลงแล้วยังเปลือยปล่อยกระแสพลังมนตราออกมาจู่โจมเจิ้งเสียนเพยจนเจ็บแปลบ

เจิ้งเสียนเพยริษชาติด้วยตัวเอง ก่อนเอ่ยอย่างรักใคร่เอาใจ “หลงเอ๋อร์ ตีหมา...”

ถั่วชาแตกกระจายก่อนที่นางจะทันพูดจบ เจิ้งเสียนเพยตาเหลือกเงยหน้าขึ้น เห็นลูกบุญธรรมมีหน้าตาถ่มทิ้งคล้ายมังกรที่ใกล้จะพ่นไฟ ดูท่าตนจะตะลึงเกล็ดขี้หนุของลูกคนนี้เข้าเสียแล้ว

“ตอบกระหม่อมมา” หลี่เหวินหลงยังคงกล่าวอย่างนุ่มนวลหนักแน่น ทว่าแฝงแววข่มขู่

เจิ้งเสียนเพยอยากหยิบผ้าเช็ดหน้าลูกไม้ขึ้นมาซับเหงื่อแต่ไม่กล้า อวี่ฮวาทนไม่ไหวอีกต่อไป ร้องโหยขึ้นมาแล้วสลับเหมือดไปทันที

“นางทำเพื่อเจ้า” เจิ้งเสียนเพยเอ่ย “แม่รู้จักเจ้าเด็กหยางจิ้งดี คาดว่านอกจากเขาและพรรคพวกที่อยู่ในงานเลี้ยงนั้น ยังมีอีกหลายคนที่ไม่แสดงตัว และในห้องนั้นก็มีธนูประจักษ์ไว้อยู่ แม่นมจึงต้องสำรวจหาหลักฐานก่อนที่จะจัดการให้เรียบร้อย แต่น่าเสียดายที่นางซวากินไป ทำอะไรไม่คล่องแคล่วเหมือนเก่าแล้ว”

นางกำนัลอาวุโสวี่ฮวาทือว่าอยู่ในวัยกลางคน ทว่าร่างท้วมใหญ่ที่เห็นไม่ถือว่าเหี่ยวบนเลยสักนิด ทั้งการเคลื่อนไหวยังคงคล่องแคล่วกว่าเหล่ากำนัล

อายุน้อยเสียอีก คำพูดนี้เป็นการปกป้องคนของตนอย่างแท้จริง...

คราวนี้จึงเป็นกาน้ำชาที่แตกกระจาย น้ำชาหกกระเด็นจนเลอะชา
กระโปรงจึงเลี่ยนเฟย

“ทรงตอบไม่ตรงคำถาม กระหม่อมทูลถามว่าเหตุใดเสด็จแม่เลี่ยนเฟย
ไม่ทรงบอกกระหม่อมต่างหาก” เห็นสีหน้ามารดาบุญธรรมแล้ว หลีเหวินหลง
ก็เอ๋อเสียวเกรียดย “ก่อนหน้าที่คุณหนูใหญ่สกุลหวังจะถูกส่งไปอารามต้าอัน
มีเวลาตั้งเท่าไร หากเสด็จแม่และใครต่อใครบอกกระหม่อมตั้งแต่ตอนนั้น
กระหม่อมจะต้องรับนางเข้าจวนแล้วตบแต่งเป็นชายาแน่ หรือพระองค์กำลัง
วางแผนการอะไรอยู่ จึงไม่อาจบอกเรื่องใหญ่นี้แก่กระหม่อมได้”

“เจ้า...” เจิ้งเลี่ยนเฟยหาเสียงตัวเองไม่เจอไปพักหนึ่ง ตระหนักได้ว่า
ลูกชายไม่ได้มาหาความจริง แต่มาเพื่อต่อว่า สุดท้ายนางจึงใช้ไม้ตาย... มารยา
หญิง หลังน้ำตาจนไหลพรากต่อหน้าลูกชาย

“หลงเออร์ เจ้ารู้แต่แรกแล้วแต่ก็มาเพื่อต่อว่าแม่ใช่หรือไม่” นางหยิบ
ผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตา “เจ้ารู้หรือไม่ว่าการปกป้องเจ้านั้นยากแค่ไหน หากเจ้า
ไม่ใช่ผู้สืบทอดบัลลังก์แล้ว เจ้าคิดว่าพี่น้องคนอื่นจะยอมปล่อยเจ้าไปกระนั้น
หรือ แม่ทำเช่นนั้นเพราะเป็นห่วงเจ้าจากใจจริง ถึงเราจะไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน
แต่แม่ก็รักเจ้าราวกับลูกแท้ๆ ดังนั้นไม่ว่าเจ้าต้องการสิ่งใด แม่ย่อมสนับสนุน
ทั้งสิ้น แต่การแต่งงานคือชีวิตของเจ้า แม่ไม่แทรกแซงไม่ได้ จะให้แม่ทน
เห็นเจ้า... ฮึก...”

เจิ้งเลี่ยนเฟยชนหน้ากับผ้าเช็ดหน้าด้วยรู้ว่าไม่อาจปิดบังลูกชายได้จึง
กล่าว “ใช่ แม่ติดต่อกับฮูหยินของเสนาบดีสำนักตรวจการ ทาบทามคุณหนู
ตระกูลซู่ไว้ให้เจ้าอย่างลับๆ หากเจ้าแต่งกับนาง ถึงแม้ไม่ได้เป็นฮ่องเต้แต่ก็มี
อำนาจมากพอที่ใครต่อใครจะรังแกเจ้าไม่ได้!”

ตำแหน่งเสนาบดีสำนักตรวจการของคนสกุลซู่เป็นตำแหน่งที่มีศักดิ์เป็น
รองเพียงอัศวินมหาเสนาบดี... ตระกูลเงินของสองเฮาคนปัจจุบัน และมีศักดิ์
เสมอเสนาบดีสำนักราชเลขาธุการ... ตระกูลหลิวของไท่เฮากับหลิวก๊วยเฟย เพื่อ

สานมิตรกับตระกูลชู เจิ้งเสียนเพยลงทุนลงแรงไปมาก ขอเพียงลูกชายตกปาก
รับคำ นางจะจัดพิธีแต่งงานในวันนี้เลยยังได้

แต่น่าเสียดายที่ซูไปหลั่นรังเกียจว่าหลี่เหวินหลงรูปไม่งาม ไร้ความ
สามารถ จึงได้ยื้อเวลาเอาไว้ ไปร่ำเรียนฝึกวรยุทธ์อยู่ที่สำนักวิหคทะยานฟ้า
ส่วนหลี่เหวินหลงเองก็ปากหนัก ไม่ยอมบอกใครว่าตนหาใช้ตัวไร้ค่าแห่งราช-
สำนักอย่างที่คุณอื่นคิด หนุ่มสาวใจไม่ตรงกัน การแต่งงานก็เลยไม่ได้เริ่มสักที

“ท่านแม่... ฟังข้าให้ทีนะ” หลี่เหวินหลงเริ่มใช้คำสามัญ นั่นหมายความว่า
เขาหมดความอดทนแล้ว “นางตั้งครรภ์... ลูกของข้า”

เจิ้งเสียนเพยที่กำลังสะอึกสะอื้นพลันหยุดชะงัก ลืมกระทั่งหลังน้ำตา
ในทันที ก่อนจะเงยหน้ามองหลี่เหวินหลงอย่างตกตะลึง เขาประกาศเสียงดัง

“และข้าจะไม่ยอมให้ผู้หญิงที่เป็นแม่ของลูกข้าต้องลำบากอย่าง
แน่นอน!”

เห็นเขาพูดลูกขึ้น เจิ้งเสียนเพยก็ผวาร้องบอก “เจ้าคิดจะแต่งกับนางรี!”
นางรีบอกว่าแขนบุตรชาย “แต่ธรรมาของนางถูกโจรป่าเข้าจู่โจม ป่านี้นางไม่เสีย
ชีวิตไปแล้วหรือ หรือไม่...หรือไม่นางก็อาจถูกจับ... แล้วกลายเป็นเมียโจร!
หากเจ้ายังรับนางเข้าจวนจะเสื่อมเสีย”

องค์ชายหลี่เหวินหลงชะงักก็กึก ที่แรกเจิ้งเสียนเพยคิดว่าเขาเปลี่ยนใจ
แต่เขากลับหันมามองนางด้วยดวงตาวาวโรจน์น่ากลัวยิ่งนัก แจก้นลายคราม
ใบใหญ่ของตำหนักพลันตกลงมาแตกกระจายเมื่อองค์ชายหนุ่มถามมารดา
บุญธรรมด้วยเสียงดังกัมปนาท

“นี่ท่านส่งคนไปสังหารนางรี!”

ข่าวนี้แม้แต่หยงหนานยังเพิ่งรู้ แล้วเจิ้งเสียนเพยที่อยู่แต่ในวังหลังจะ
ทราบได้อย่างไร หากไม่ใช่คนลงมือเอง

“แม่...แม่...” เจิ้งเสียนเพยปล่อยแขนเขา เทบทรุดฮวบลงตรงนั้น “แม่
แค่ให้ธรรมาเปลี่ยนเส้นทาง...” แค่ติดสินบนให้ธรรมาไม่ใช่เส้นทางที่ปลอดภัย
แต่ใช้ทางที่สุ่มเสี่ยงจะพบเจอโจรป่ามากที่สุด คนขับธรรมาตระกูลหวังเห็นแก่

เงินเกินไป ประมาทมากเกินไป สุดท้ายจึงพารถม้าทั้งคันไปสู่รังโจร

“หลงเอ่อรีใจเย็นก่อน เจ้า... ใจเย็น...” พอเห็นกำไลหยกรูปขดมังกรขององค์ชายรองสั่นคล้อยสะกดพลังมนตราเอาไว้ไม่ไหวแล้ว เจิ้งเสียนเฟยก็ถอยห่างลูกชายในบัดดล บัดนี้เจกัณกิติ ชื่นหยกกิติ เครื่องลายครามทั้งหลายก็ตี สิ่งใดปริแตกได้ก็ปริแตก สิ่งใดปริแตกไม่ได้ก็บิ่นบี้ แม้แต่นกที่อยู่ใกล้ตำหนักยังร้องเสียงตระหนกแล้วโฉบบินจากไป

ระฆังช่วยชีวิตทุกคนในตำหนักนั้นคือเสียงของเกากงกง

“มีราชโองการ!” เกากงกงมาถึงสักครู่แล้วเพราะมีขันทีน้อยไปแจ้งว่าเห็นบุรุษรูปงามอยู่ในตำหนักพระชายาเสียนเฟย เขาคาดเดาน่าจะเป็นองค์ชายหลี่เหวินหลง จึงรีบนำราชโองการมาประกาศที่นี่ พอเห็นองค์ชายหลี่เหวินหลงก็ยิ้มกริ่มอย่างภาคภูมิใจว่าตนฉลาดมีไหวพริบที่เดาทางถูก และคิดว่าฮ่องเต้จะได้สมปรารถนาที่คราวนี้

องค์ชายหนุ่มไม่สวมหน้ากากแล้ว แปลว่าเขาพร้อมร่วมชิงตำแหน่งองค์รัชทายาทกับองค์ชายองค์อื่นแล้ว... ใช่หรือไม่

พอกำลังจะก้าวเข้ามา กระแสพลังมนตราเข้มข้นที่ทำให้เอาขึ้นไปทั้งตำหนักก็ทำเอาเกากงกงล้มหน้าคว่ำ ครั้นรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ คนทั้งตำหนักไม่เว้นเจิ้งเสียนเฟยก็โงนเงนกันหมด ยกเว้นองค์ชายหนุ่ม เขารับร้องประกาศขึ้นพลังนั้นจึงหายวับไป

เจิ้งเสียนเฟยคุกเข่าลงดังต๊อบ ไม่รู้ว่าจงใจหรือเพราะอ่อนระหอยไร้ยางแรงจึงมีสภาพเช่นนั้น เกากงกงขยับมือไปจัดหมวกขันทีเล็กน้อย ก่อนกระเอมและยึดตัวตรง จากนั้นก็คลีราชโองการสีทองสว่างก่อนประกาศต่อองค์ชายหลี่เหวินหลงที่ไม่ยอมขยับเลยสักนิด

“องค์ชายรองหลี่เหวินหลง เป็นผู้ทรงคุณธรรมและความสามารถ วันพรุ่งนี้จงเสด็จไปป่าต้าหู่ ร่วมพิธีจับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์กับองค์ชายทั้งหลาย จปราชโองการ”

หลังจากใคร่ครวญหลายตลบ ถึงองค์ชายรองของฮ่องเต้จะช่วยสกัด

ไม่ให้องค์ชายอื่นจับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ได้ แต่ปัญหาการชิงราชบัลลังก์จะต้องไม่จบสิ้นแน่ ผู้สั่งให้เขาจับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์มาเองเสียเลยไม่ดีกว่าหรือไม่ว่าองค์ชายรองจะจับได้สัตว์เล็กหรือสัตว์ใหญ่ ฮ้องเต้ก็จะมอบตำแหน่งองค์รัชทายาทให้เขาทันที ดังนั้นราชโองการจึงออกมาในรูปแบบนี้

“องค์ชาย...” เกากงคิดว่าตนสมควรเอ่ยอีกสักสองสามประโยค จึงโน้มตัวไปกระซิบเสียงเบาพร้อมกับยื่นราชโองการ “ฝ่าบาททรงคาดหวังกับพระองค์ยิ่งกว่าผู้ใด อย่าทำให้ฝ่าบาททรงผิดหวังเลยพะย่ะค่ะ รีบเตรียมพร้อมเถิด”

หลี่เหวินหลงยังยืนตรงราวกับต้นสน เจิ้งเสียนเฟยเหลือบมองลูกบุญธรรม เกากงก็ยังไม่ยี่ดกยกลับสักที องค์ชายรองประกาศขึ้น

“ไม่!”

เจิ้งเสียนเฟยกับเกากงอ้าปากค้าง

“แต่นี้เป็นราชโองการ...” เกากงเสียงแหบแห้ง

“บอกเสด็จพ่อ ทรงปล่อยข้าไปเถอะ” แล้วหลี่เหวินหลงก็เดินผ่านเกากงที่ยังยื่นราชโองการให้อาภาศธาตุ เจิ้งเสียนเฟยร้องโอดโอยแล้วเป็นลมล้มพับไปในทันที

เกากงงhem่อมองสภาพพังทลายของตำหนักเสียนเฟยเพียงครู่ ก่อนจะระลึกรู้ได้

‘อันดับแรกข้าต้องทูลขอให้ฝ่าบาทหาช่างมาซ่อมตำหนักนี้ก่อน พอซ่อมตำหนักเสร็จแล้วข้าค่อยทูลว่าองค์ชายรองไม่ยอมรับราชโองการ มิเช่นนั้นฮ้องเต้คงหงุดหงิดงุ่นง่าน แล้วพระชายาเสียนเฟยก็จะมีที่ประทับไปอีกนาน’

ขั้นที่อันดับหนึ่งของวังหลวงนั้นคือเกากง